

Nr. 46

John TEMPLAR

35 ct.
fr. 5.95

Belevenissen van een gentleman-avonturier

DE ECHO VAN HET OERWOUD

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal

Alle rechten voorbehouden

Nadruk verboden

In deze serie is nog beperkt verkrijgbaar op aanvraag:

- Nr. 16 – De Overval op de First-State-Bank
- Nr. 17 – Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 – Een Strijd vol verrassingen
- Nr. 19 – Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 – De Rovers van het Himalaya-Gebergte
- Nr. 21 – De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 – Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 – In de Greep van het Kwade
- Nr. 24 – Het Huis in de Mist
- Nr. 25 – De Strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 – Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 – Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 – Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 – De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 – Nacht in San-Remo
- Nr. 31 – De vervloekte Diamant
- Nr. 32 – De Man met de Horrelvoet
- Nr. 33 – De lachende dood
- Nr. 34 – Het geheim van de Pyramide
- Nr. 35 – De Tempel des Doods
- Nr. 36 – Avontuur in Singapore
- Nr. 37 – Het debuut van de Octopus
- Nr. 38 – De Octopus ontmaskerd
- Nr. 39 – Het einde van de Octopus
- Nr. 40 – De terugkeer van Dr. Cheng
- Nr. 41 – De juwelen van Prins Sari
- Nr. 42 – Templar contra „Templar“
- Nr. 43 – Het Vinger Mysterie
- Nr. 44 – De Gouden Baori
- Nr. 45 – De Harem van Yabori
- Nr. 46 – De echo van het oerwoud

In voorbereiding:

- Nr. 47 – De wraak van Dr. Cheng

UITGEVERS BEDRIJF

SPUISTRAAT 9 – TEL. 114096 – DEN HAAG – GIRO 532216

VOOR BELGIË

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN - Kortemarkstraat 18 - TEL. 95895

De echo van het Oerwoud

HOOFDSTUK I.

Waarin zwarte mannen treinen, vliegtuigen en auto's hebben gezien en in een theater het Engelse volkslied wordt gezongen.

In een huis ergens in Ealing, een van de voorsteden van Londen, zaten in een half duister vertrek, vier mannen om een vierkante tafel, waarop een fles wijn en enkele glazen stonden. Het waren geen Europeanen, geen blanken. Hun huidskleur en haren waren gitzwart en toch hadden zij niet veel gemeen met de negers. Hun neuzen waren goed gevormd en hun lippen smal en donkerrood van kleur. Hun kleding verschilde in geen enkel opzicht van de doorsnee Londenaar. Zij droegen donkere costuums, hagelwitte overhemden met kleurrijke, ietwat Amerikaans aandoende stropdassen, terwijl hun vingers gesierd waren met zware gouden ringen, waarin knotsen van brillanten gevat waren. Hun tanden, die schitterend gevormd waren, staken scherp af tegen de zwarte huid en leken zeer veel op die van een roofdier.

De jongste van hen was Prins Kualla, de zoon van Keizer Ndrumala van Yabori, het ongeveer twee duizend zielen tellend landje, dat verscholen lag op de grens van de Belgische Congo en Uganda aan de voet van het Ruwenzori-gebergte. Naast hem aan de tafel zat Tuma, de opperbevelhebber van het Yaborische leger. Tegenover deze beide mannen zaten Sida en Komsî, twee stevig gebouwde inboorlingen, die de eer te beurt waren gevallen hun hoge landgenoten naar Engeland te mogen begeleiden voor het uitvoeren van een speciale missie.

Prins Kualla keek de beide tegenover hem zittende mannen strak aan en sprak dan in het Yaborisch:

— Sida en Komsî, thans is het ogenblik gekomen om u te vertellen waarom ik u heb meegenomen naar dit verre land, dat Engeland heet. Nooit verliet een Yabori zijn land. Ik was de eerste van ons kleine volk, dat Yabori ver-

liet en de wereld bereisde. Ik was lange tijd in Engeland, in Frankrijk, in Amerika, kortom overal. Ik leerde er veel, dat mijn volk en land te goede zou kunnen komen. Doch ik maakte er tevens kennis met de moraal van het blanke ras. Sedert ons vertrek uit Yabori kwam gij in een andere, u onbekende wereld, gij zag vreemde, zeer vreemde u onbekende dingen, mensen met een blanke huidskleur, fietsen, auto's, schepen, vliegtuigen. Gij luisterde naar de radio, gij zag een telefoon, elektrisch licht en nog vele andere dingen, waarvan gij het bestaan nooit hebt gekend. Enkele maanden geleden landde een groot vliegtuig op onze rivier. In dat vliegtuig zaten drie mensen: een vrouw en twee mannen. Gij weet, dat onze soldaten de vrouw gevangen namen en dat ik haar had uitverkoren om mijn nieuwe vrouw te worden. Doch de beide mannen — haar vrienden — wisten de wacht van het keizerlijk paleis te overmeesteren, drongen er binnen en bevrijdden de blanke vrouw, waarna zij mij dwongen een groot gedeelte van ons goud en juwelen af te staan en naar de kust te laten brengen. Bovendien namen zij mijn eerste vrouw, Odette, mee. Odette was een blanke. En gij kent de wetten van uw land: nooit mag een blanke, die Yabori gezien heeft dit land weer verlaten om de buitenwereld te vertellen over ons onbekende land en volk. Odette en de andere drie vluchtten met hun vliegmachine en ons goud. Daarop zwoor ik de dure eed, dat deze vier mensen zouden sterven, zoals de wetten van ons land bepaald hebben. Ik besloot naar Engeland te reizen, de blanken te doden en het goud terug te nemen. Daarom, Sida en Komsî, namen generaal Tuma en ik u mee naar Engeland. Dit is het land waar de drie mensen uit het vliegtuig wonen, in deze stad. Odette woont in Frankrijk, een ander land, dat niet ver hier vandaan ligt. Ook zij zal moeten sterven. Er is echter een mogelijkheid, dat ik de vrouw, die ik tot de mijne had willen maken — Maryse is haar mooie naam — niet zal doden, indien zij bereid is mij te volgen naar Yabori. De andere drie moeten echter beslist sterven. Ik zal echter mijn vader — de keizer

— moeten doden indien ik met Maryse naar Yabori terug keer. Want ik had hem Odette als vrouw beloofd, doch Odette heeft hem uitgescholden voor een gorilla en een oeran-oetang. Wij moeten dus van nu af aan proberen de blanke vrouw Maryse in handen te krijgen en haar te ontvoeren naar een plaats waar niemand haar zal kunnen vinden. Enkele dagen geleden heb ik een auto gekocht, die ons goed van pas zal komen. Ik kan rijden en wij zullen ons dus snel kunnen verplaatsen. Bovendien heb ik een klein, zeewaardig jacht gekocht, waarmede wij eventueel Engeland zouden kunnen verlaten om naar Frankrijk te gaan waar Odette woont. Hebt gij mijn plannen begrepen, Sida en Komsî?

— Ja, Hoogheid, antwoordden de beide mannen. Wij hebben uw plannen begrepen en zullen u helpen ze uit te voeren.

— Prachtig. Dan zal ik u vertellen hoe ik te werk wil gaan. Maryse gaat dikwijls winkelen. Zij woont met haar vriend, Sir Neville Carlisle in een groot huis op het St. James Square, waar ook hun bediende woont. Terwijl zij aan het winkelen is moeten wij haar ontvoeren. Het zal wel niet zo moeilijk gaan, aangezien we de beschikking hebben over een auto. Wij brengen haar dan onmiddellijk naar dit huis, vanwaar wij haar overbrengen naar ons jacht, dat op de rivier de Theems gemeerd ligt. We moeten er echter wel rekening mee houden, dat er in iedere stad van dit land zogenaamde politie-agenten zijn, een soort gemeentelijke soldaten, die de orde en de rust in een stad moeten waarborgen. Deze agenten en hun chefs hebben het verboden, dat een man of een vrouw ontvoerd wordt. Evenmin mag men iemand doden. We moeten dus wel ontzettend oppassen om niet gesnapt te worden. Ik stel voor, dat wij vanaf morgenochtend het huis aan St. James Square in het oog houden en Maryse volgen, zodra zij naar buiten komt. Ons plan mag niet falen. Het moet gelukken en het zal gelukken....

- 0 -

In de grote salon van St. James Square zaten John Templar en Maryse rond de grote, open haard, waarin een flink houtvuur brandde, dat in de kamer een aangename temperatuur verspreidde. De grote pendule boven de hoge schouw tikte zachtjes en regelmatig. Dat was ook het enige geluid, dat de vredige rust in

de salon verbrak. Door de hoge vensters viel nog een vaal daglicht naar binnen en langzaam werd het donkerder in het vertrek. De zon ging onder, de zwaar bewolkte hemel wilde de laatste stralen niet meer doorlaten en vanaf de rivier rolden lichte mistwolken de stad binnen. Het was weer zo'n specifieke Londense dag geweest, motregen, die door alles heenging, gure, vochtige wind en mist, die zo nu en dan even optrok om dan weer sterker terug te keren.

Templar lag lui achterover in een haardstoel. Zijn lange benen uitgestrekt, reikten tot vlak voor het vuur, zodat het rode schijnsel van de vlammen zich aftekende op het glimmende leer van zijn lederen pantoffels. Hij sliep. Die indruk wekte hij althans, want de ogen waren gesloten en het hoofd was iets opzij gevallen. Maryse daarentegen was klaar wakker. Ze staarde in gedachten naar de lekkende vlammen in de haard en dacht terug aan de tijd van enkele maanden geleden toen zij een kort bezoek hadden gebracht aan het bijna onbereikbare en onbekende Yabori, ergens in de ondoordringbare binnenlanden van Donker Afrika. Ze dacht aan haar gevangename door zwarte mannen, die een wilde krijgswild uitvoerden terwijl zé vastgebonden stond aan een folterpaal, aan de plotselinge komst van John en James, die haar bevrijd hadden uit de harem van het keizerlijk paleis en aan hun vlucht tezamen met Odette. En aan het goud en de juwelen, die een waarde vertegenwoordigden van ongeveer een half miljoen pond. En dan stonden haar gedachten een ogenblik stil bij de brief, welke zij enkele weken na hun aankomst in Londen ontvangen hadden uit Leopoldville, de hoofdstad van de Belgische Congo. De brief van Prins Kualla, die hun berichtte, dat hij zich op weg bevond naar Engeland om wraak te nemen.

Maryse twijfelde er niet meer aan dat Prins Kualla, die haar tot zijn vrouw wilde maken, zou komen om zijn aangekondigde plannen ten uitvoer te brengen. John had Odette inmiddels uit Parijs over laten komen, daar hij haar in Londen gemakkelijker zou kunnen beveiligen tegen de waanzin van Prins Kualla, dan wanneer zij in Parijs zou blijven.

Odette was de volgende dag reeds in Londen aangekomen en had haar intrek genomen in het grote huis aan St. James Square.

Zachtjes sloeg de pendule vijf slagen en nog geen minuut later ging de deur van de salon open en trad Odette binnen, gekleed in een

wollen jurk van zwarte stof. Ze zag er voor haar dertig jaren nog bijzonder jong uit en de sporen, welke haar vier-jarig verblijf in Yabori op haar gezicht hadden afgetekend, waren sedert haar aankomst in Europa langzaam verdwenen. Ze keek even naar de slapende man bij de haard en stak dan een paar kleine schemerlampjes aan, terwijl ze de dikke fluwelen gordijnen voor de hoge vensters schoof.

— Slaapt hij nog al? vroeg ze in het Frans aan Maryse.

Maryse knikte en glimlachte gelukkig. Ze was blij een tijdje samen te kunnen zijn met een landgenote van haar. Dikwijls had ze naar Frankrijk verlangd, het land waar ze geboren en getogen was en waar ze zovele mooie herinneringen had liggen.

— John heeft de hele nacht zitten werken aan plannen voor de bouw van een nieuw vliegtuig, verklaarde Maryse. Hij ging pas om een uur of vijf naar bed en stond om negen uur al weer op. Laat hem maar wat slapen. Wil je iets drinken?

— Een apéritif graag, antwoordde Odette.

Ze nam plaats in een fauteuil, die ze naast die van Maryse voor de haard trok en stak een sigaret aan, terwijl Maryse twee glazen met vermouth vulde en deze op een klein, laag tafeltje plaatste, dat tussen de beide fauteuils stond. Zij klonken zachtjes en dronken de verwarmende drank dan zwijgend op.

— Hè, begon Odette op gedempte toon, dat wachten begint een beetje op mijn zenuwen te werken, Maryse. We zitten nu al vijf weken te wachten op enig teken van Kualla en nog hebben we niets gehoord. Soms geloof ik, dat zijn brief alleen maar dienst gedaan heeft om ons bang te maken. Dacht je ook niet?

Maryse schudde vastberaden het hoofd met de glimmende zwarte lokken.

— Oh, neen, antwoordde ze. Dat geloof ik helemaal niet. Ik ben er vast van overtuigd, dat hij een dezer dagen opduikt. Waarom zou hij ons bang willen maken? Neen, ik heb Kualla wel niet lang gekend, maar het lijkt me wel een man, die doet wat hij zegt en zich een voorgenomen plan door niemand uit het hoofd laat praten. Dat moest jij toch wel weten, Odette. Jij bent tenslotte vijf jaar met hem getrouwd geweest.

— Maar je schijnt te vergeten, dat een huwelijksleven in Yabori aanmerkelijk verschilt van een in Europa. Kualla had naast mij nog een aantal vrouwen. Soms zag ik hem in een hele week niet, soms wel langer.

— Het lijkt me vreselijk om altijd zo opgesloten te leven, merkte Maryse op.

— Dat is het ook. Vooral in het begin. Ik dacht soms dat ik krankzinnig werd als ik dagen achtereen in mijn kamer zat en door de getraliede vensters naar buiten keek. Maar later begon ik er aan te wennen. Ik wist niet beter meer en ik legde me er bij neer. Het stond voor mij vast, dat ik mijn hele leven in Yabori zou moeten slijten.

— En heb je er nooit aan gedacht te vluchten?

— Och, in het begin wel. Maar ik zag al dadelijk, dat elke poging in die richting vruchteloos zou zijn. Het paleis werd streng bewaakt en bovendien waren de vensters van de harem alle getralied. Als ik naar buiten wilde om wat rond te wandelen, ging er een soldaat met me mee. Ik begon me werkelijk als een prinses te voelen, Maryse.

— En was Kualla wel aardig voor je?

— Ja, dat wel. Zelden zei hij een ruw woord, nooit heeft hij me geslagen, doch ik had in vele gevallen liever een slag in mijn gezicht gehad, dan altijd maar weer dat kalme gezicht te moeten zien. En dan die zwarte kleur. Toen ik hem leerde kennen vond ik hem sympathiek. Ik werd smoor verliefd op hem en zijn van ons verschillende huidskleur viel me niet zo op. Liefde is blind, zeggen ze wel eens. Maar hoe langer ik bij hem was, en vooral in Yabori, des te meer ging ik merken, dat hij in velerlei opzicht verschilde van een blanke. Hij leek me met de dag zwarter worden en soms kreeg ik werkelijk een hekel aan hem. Ik vond het heus niet zo erg, dat hij mij wilde afdanken omdat hij jou tot vrouw wilde nemen. Wel toen ik hoorde, dat hij het plan had opgevat, om me aan zijn vader te verkwanfelen. Bah, die vieze gorilla.... Alleen de gedachte aan hem laat me al rillen.

Vanuit de haardstoel waarin Templar lag te slapen, klonk een zacht gekreun. De lange benen werden opgetrokken en het gezicht viel naar de andere kant. Toen opende Templar zijn ogen, knipperde even tegen de schemerlampjes en geeuwde dan luid en langgerekt.

— Nou, nou, kan je wel, merkte Maryse op. Wil je even in aanmerking nemen, dat er twee dames naast je zitten.

Als antwoord geeuwde hij nog een keer, wreef zich dan de ogen uit en kwam langzaam overeind.

— Pff, is dat slapen, zei hij. Geef me maar

gauw eens iets verfrissends, Maryse. Ik heb een ongewone dorst.

— Wat wil je hebben, lieve jongen? Aperitief of whiskey?

— Geen van beiden. Geef me maar een glas tomatensap met peper, zout en ketchup. Daar heb ik meer trek in.

Ze liep naar de deur en drukte op het kleine belletje. Even later trad James, na beleefd geklopt te hebben, de kamer binnen.

— Wil je meneer een glas koude tomatensap brengen, James? vroeg ze.

— Zeker, miss.

— Met peper, zout en ketchup graag.

— Uitstekend, miss.

— Zijn alle onderdelen voor de nieuwe motoren van de Hurricane vandaag aan ons buiten in Windsor afgeleverd, James? vroeg Templar.

— Jawel, sir. Ik was er persoonlijk bij aanwezig.

— Dan zullen we maar zo spoedig mogelijk met de constructie beginnen, dacht je ook niet? Hoe eerder de machine gereed is hoe beter het is. Als we inmiddels dan nog niets van Prins Kualla gehoord hebben, stappen we in de Hurricane en vliegen er mee naar Tanganyiaka, zoals we van plan waren toen we in Yabori een noodlanding moesten maken.

— Uitstekend, sir. Zal ik dan morgen maar meteen naar Windsor gaan om de onderdelen vast uit te pakken en te controleren?

— Dat is goed, James. Misschien dat ik in de loop van de dag ook nog wel even langs kom. Ik heb de tekeningen vannacht klaar gemaakt, zodat we onmiddellijk zullen kunnen beginnen.

De reus verdween weer en deed de deur van de salon achter zich dicht. In de keuken ging hij zijn aandacht besteden aan het bereiden der tomatensap. Even later dronk Templar met veel smaak zijn glas koude tomatensap leeg en smakte luid met de lippen.

— Niets bijzonders geweest bij de middagpost? vroeg hij Maryse. Geen brief van onze zwarte vriend Kualla?

— Neen, niets, John. Odette begint er al aan te twijfelen of hij wel ooit zal komen.

— Als ik je was zou ik er maar rekening mee houden, dat hij elk ogenblik voor je neus kan staan. Kualla lijkt me de man niet die op een eens genomen beslissing terug komt. Enfin, we zullen maar afwachten. Als hij inderdaad kort nadat hij ons die brief schreef is vertrokken, had hij toch al in Engeland kunnen zijn. Zo, Maryse, en nu mag je me een glas

van die heerlijke Franse vermouthe inschenken. Hebben jullie al thee gedronken?

— Neen, antwoordde Maryse. Jij sliep en Odette was op haar kamer om wat uit te rusten. Ik wilde niet, dat James alleen voor mij thee zou zetten. Ik ben toch al niet zó dol op thee, dat weet je wel.

— Ik heb nog nooit een Fransman of een Française ontmoet, die werkelijk dol op thee was. Jullie drinken liever koffie, en als het gaat nog zonder melk. — café noir. Tussen twee haakjes, gaan jullie vanavond naar het theater?

— Ja, dat was wel ons plan tenminste, antwoordde Maryse. Ik heb twee plaatsen voor de Paladium Theatre.

— Wat wordt er gegeven? wilde Templar weten.

— „Have a go” met Arthur Askey. Het moet een prima revue zijn.

— Fijn. Dan kan ik vanavond nog wat werken. Laat je er maar door James heenbrengen.

— Och, dat is niet nodig, John. We nemen wel een taxi. Laat James maar thuis blijven. Je vind het toch niet erg, dat we gaan, John?

— Niet in het minste, kindje. Ik hoop, dat jullie veel plezier zult hebben, al ben ik er haast wel zeker van, dat Odette er niet veel van zal verstaan. Ze is nu al een paar weken in Engeland en verstaat wel zo het een het ander, maar om de humor van een Engelse revue te begrijpen is nog wel iets meer nodig. Enfin, ik hoor morgenochtend wel hoe het was.

Na het diner gingen Odette en Maryse zich op hun kamers verkleeden, terwijl de grote avonturier zich terstond terugtrok in zijn laboratorium om de laatste hand te leggen aan de voorbereidingen voor de bouw van de nieuwe motoren van de Hurricane, het door atoomkracht gedreven vliegtuig van de gentleman-inbreker.

- 0 -

Onder een uitbundig applaus en met veel gefluit, gingen de gordijnen van het Paladium Theatre dicht en zette het orkest de eerste tonen in van het „God save the King”, het Engelse volkslied, dat overal in Engeland na iedere laatste bioscoop- of theatervoorstelling gespeeld en door het publiek staande gezongen wordt.

Toen de laatste maten verstreken waren, verlieten Maryse en Odette hun loge en begaven

zij zich snel naar de vestiaire om hun mantels in ontvangst te nemen. Het theater was tot aan de nok toe vol geweest en honderden mensen verdrongen zich aan de lange toonbanken om hun kleren af te halen. Het duurde dan ook bijna een vol kwartier voordat Maryse er in geslaagd was hun kledingstukken te bemachtigen. Snel trokken zij ze aan en verlieten het theater langs de met dikke lopers belegde trappen.

Buiten was het koud. Er hing een grauwe, vochtige mist en fijne motregen dwarrelde naargeestig omlaag, zodat het asphalt glinsterde in het licht van de straatlantaarns. Voor de ingang van het theater was het een drukte van belang. Tientallen luxe wagens stonden aan weerszijden van de nauwe straat geparkeerd en taxi's reden onophoudelijk voor om publiek op te nemen.

— Het zal een hele toer worden om hier een taxi te krijgen kind, zei Maryse, terwijl ze de kraag van haar bontmantel hoog opsloeg. Op dit uur zijn de duizenden taxi's, die Londen bezit, allen in de weer om het uitgaande publiek huiswaarts te rijden. Kom, laten we maar naar Piccadilly lopen. Daar zullen we misschien wat meer kans hebben.

Ze liepen de nauwe straat af in de richting van het grote, drukke plein, dat er op dit uur troosteloos uitzag door de grauwe mist, die er als een reisdeken overheengeworpen was. Ze slenterden zoekend naar een taxi het plein rond, toen plotseling een grote zwarte wagen vlak naast hun aan de rand van het trottoir stopte.

Odette, die aan de buitenkant liep, keek er onwillekeurig naar en slaakte dan een kreet van schrik. Achter het portierraampje van de wagen zag ze het zwarte gezicht van Prins Kualla, haar wettige echtgenoot. En naast hem zat generaal Tuma, de opperbevelhebber van de Yaborische strijdkrachten.

Maryse schrok door de kreet van haar vriendin en wierp eveneens een blik in de richting van de wagen. Inmiddels waren de vier portieren opengeworpen en sprongen vier zwarte kerels naar buiten. Zij wierpen zich als wilde dieren op de beide weerloze vrouwen, die in een minimum van tijd overmeesterd en in de wagen gesleept werden. De portieren sloegen dicht, Kualla gaf vol gas en in duizelingwekkende vaart reed de wagen het plein af.

Dit alles had zich binnen het tijdsbestek van een halve minuut afgespeeld. Enkele nieuwsgierige voorbijgangers, die het toneeltje had-

den gezien, waren blijven staan, doch hadden geen gelegenheid of tegenwoordigheid van geest gehad, om tussen beiden te komen. Toen iemand luid begon te schreeuwen, was het rode achterlicht reeds achter het dikke mistgordijn verdwenen....

- 0 -

Maryse Choisy en Odette Faroux werden regelrecht naar het huis in Ealing gebracht, waar ze in een kamer op de eerste verdieping werden opgesloten. Het was een schamel gemeubileerd, koud vertrek, waar geen verwarming was. Voor de vensters hingen versleten overgordijnen, die een muffe geur verspreidden en het verschoten behang was op vele plaatsen gescheurd. Het plafond was gebladderd en had een geelachtige kleur, terwijl zich over de hele lengte diepe barsten vertoonden. In het midden hing een goedkope lamp, waarvan de zijde op meerdere plaatsen gescheurd was. Het pluche kleed, dat op de rechthoekige tafel er onder stond, was kaal en smerig. Er stond een gebarsten vaas op, die aan de binnenkant groen was uitgeslagen. Tegen de muur stond een wankel, ouderwets eikenhouten buffet van twee verdiepingen. De spiegel, die in het midden zat, ging schuil onder enkele millimeters stof. Hier en daar stond een ouderwetse crapeaud of een gammele stoel.

Het duurde geruime tijd voor de beide vrouwen deze dingen in zich hadden opgenomen. Ze stonden zwijgend voor de tafel en keken elkaar vragend aan. Veel ging er op dat moment in hun hoofden om. Zij dachten beiden aan de woorden van Prins Kualla, toen zij — nu enkele maanden geleden — met de Hurricane uit Yabori vertrokken. Woorden, die trilden van wraak en toorn, woorden, die een voorspelling inhielden, welke thans in vervulling dreigde te gaan. Prins Kualla had woord gehouden. Hij was gekomen....

Odette zuchtte diep en liep rond de tafel, waarna ze in een crapeaud ging zitten.

— Wat denk je er van? vroeg Maryse.

— Wat moet ik er van denken, kind, antwoordde Odette. Ik ken Kualla langer dan jij en ik weet wel, waar het hem om te doen is. Ik ben nog niet zo bang dat hij ons zal vermoorden, zoals hij voorspelde toen we vertrokken.

— Dacht je niet?

— Neen, dat had hij evengoed op straat kunnen doen. Het was mistig en met twee schoten waren we er geweest wanneer hij dat gewild had. Niemand zou er ooit achter gekomen zijn, wie de daders geweest waren. Maar ze hebben ons mee hierheen genomen.

— Nu, en wat maak jij daar uit op?

— Dat ze willen proberen ons te ontvoeren.

— Naar....

— Precies. Naar Yabori. Kualla heeft zich voorgenomen jou tot zijn vrouw te maken en mij over te doen aan zijn vader. Zonder mij kan hij niet in Yabori terugkeren, en helemaal niet zonder jou. Dus moet hij ons beiden hebben. Maar John en James staan er minder mooi voor.

— Dacht je werkelijk dat hij zou trachten hen te vermoorden?

— Daar ben ik zeker van. Bovendien wil hij het goud en de juwelen terug hebben. Neen, ik zou niet graag in John's schoenen willen staan. Dan nog maar liever mee terug naar Yabori.

— Kende je die andere kerels, die er bij waren?

— Ja, die naast Kualla in de wagen zat was Tuma, de opperbevelhebber van het Yaborische leger. Die twee anderen, die ons achterin in bedwang hielden, waren zijn adjudanten Sida en Komsi.

— Ze zagen er niet bijster vriendelijk uit.

— Dat zijn ze ook helemaal niet.

Maryse zuchtte eens diep en liep naar de ramen. Met een onverschillig gebaar schoof ze de gordijnen open en keek naar buiten. Het huis stond in een donkere, verlaten laan, waar zich geen sterveling vertoonde. Hier en daar — op afstanden van ongeveer vijftig meter stond een eenzame lantaarn, die een zwak licht verspreidde. Doch de mist was te dik om er enig profijt uit te kunnen trekken.

— Ik zou niet weten hoe we hier ooit uit zouden moeten komen, zei Maryse na enige ogenblikken.

— Dat zou ik ook maar niet proberen. Kualla is er heus de man niet naar om een gevangene ergens op te sluiten, waar hij ook maar de minste kans van ontvluchten heeft. Je moet niet vergeten, dat hij te allen tijde een intellectueel is, die zich in Europa en Amerika een grote Westerse kennis heeft verschaft. Maar daar naast beschikt hij over de dierlijke instincten van het oerwoud. Ik moet toegeven, dat ik niet dikwijls iets gemerkt heb van zijn dierlijke eigenschappen. Maar een enkele keer,

als hij dronken was, kwamen ze naar boven. Dan veranderde zijn hele gezicht, de uitdrukking in zijn ogen was niet meer dezelfde, evenmin als de trekken van zijn mond. Dan was Prins Kualla een beest, een verscheurend dier, dat bloed ruikt. Gelukkig kwam dat niet te vaak voor.

Maryse rilde onwillekeurig bij de gedachte aan de aanraking van Kualla's handen, aan de blik uit die gitzwarte ogen in dat gitzwarte gelaat, welker trekken volkomen gelijk waren aan dat van een Europeaan.

— Konden we maar de een of andere boodschap naar huis krijgen, begon Maryse weer. John is aan het werk in zijn laboratorium en gaat misschien pas laat in de nacht naar bed. Voordien zal hij niet bemerken, dat wij nog niet thuis zijn.

— En als hij ons mist, zal hij misschien nog denken dat we naar een nachtclub zijn, merkte Odette Faroux op.

— Oh, neen, John weet wel, dat ik niet zonder man naar een nachtgelegenheid ga. Daar kent hij me wel voor. John zal zich zeer zeker ongerust maken over ons uitblijven. En hij zal niet werkeloos blijven afwachten tot hij iets van ons hoort.

— Maar wat verwacht je dat hij zal doen om ons op te zoeken? Hij heeft geen enkel aanknopingspunt.

— Hij zal natuurlijk gaan vermoeden, dat Kualla zijn slag geslagen heeft.

— Goed, maar hij weet niet waar Kualla zich ophoudt.

— Ja, dat is zo. Nu, ja, Odette, we kunnen niets doen dan gelaten wachten op de dingen, die komen en proberen het hoofd koel te houden. Kualla zal ons hoogstwaarschijnlijk niet opeten zo lang hij nuchter is.

— Dat niet, maar hij kan het ons in elk geval verduiveld lastig maken. Jou althans.

— Waarom juist mij? vroeg Maryse verschrikt.

— Omdat je nieuw voor hem bent, kindje. Mij kent hij al te lang, ik ben geen sensatie meer voor hem, maar jij....

- 0 -

Leest pagina 4

van het omslag!

Waarin Prins Kualla iets fijns maar kleins in het gezicht krijgt en een sergeant van politie zich het zweet van het gezicht wist.

Maryse en Odette hadden ongeveer een half uur in de kamer doorgebracht, toen zij hoorden hoe er een sleutel in het slot werd gestoken en omgedraaid. Onmiddellijk daarop werd de deur geopend en trad Tuma de kamer binnen.

— Zijne Hoogheid Prins Kualla laat u verzoeken bij hem te komen, zei hij in het Yaborisch tegen Odette, die deze taal tamelijk goed verstond. Hij wacht u in de salon beneden.

Odette keek naar Maryse en zei in het Frans:

— Hij laat ons roepen, de lieverd. Zullen we maar gaan?

— Dat lijkt me wel het verstandigst, oordeelde Maryse. Als we niet uit vrije wil gaan worden we misschien gesleept. Bovendien zou ik wel eens willen weten wat hij ons te vertellen heeft.

— Ja, en ik vind het hier aardig koud ook, trouwens. Ik hoop, dat ze beneden een kachel of zoiets hebben.

De beide vrouwen volgden de opperbevelhebber der Yaborische strijdkrachten langs de trap naar beneden, waar Tuma een deur opende en hen binnen liet. Hij trok de deur weer achter de vrouwen dicht en toen waren Maryse en Odette alleen met de zwarte prins, die in een diepe fauteuil zat weggedoken en rustig een sigaret rookte.

De salon was aanzienlijk beter gemeubileerd dan de kamer, die de vrouwen als gevangenis had gediend. Er stonden moderne meubelen en er brandde een lekker haardvuur.

— Mag ik u verzoeken plaats te nemen, zei Kualla in perfect Frans zonder zich de moeite te geven op te staan.

Maryse en Odette namen naast elkaar plaats op een bank en wachtten op hetgeen de kleurling hen te zeggen had.

— Het doet me genoegen u beiden terug te zien, zei hij. En nog wel zo spoedig. Aanvankelijk was het mijn plan geweest Maryse morgenochtend tijdens het winkelen te schaken, doch toen wij vanavond met de wagen langs reden voor een contrôle-bezoek, zagen wij u juist met een taxi de woning verlaten. En hoe groot was mijn vreugde toen ik bemerkte, dat mijn wettige echtgenote Odette zich niet in

Parijs maar in Londen bevond. Dat bespaart mij een reis naar Parijs.

— Vertel ons liever wat je wilt, Kualla, viel Odette hem in de rede. Ik luister liever niet langer naar je dan strikt noodzakelijk is. Ik heb je gezwets vijf jaren verdragen en ik heb er schoon genoeg van gekregen. Vooral nadat ik nu weer enkele maanden onder beschaafde mensen heb kunnen leven.

— Beschaafd, smaalde Kualla, terwijl er iets opflikkerde in zijn zwarte ogen. Beschaafd, pff, het mocht wat. Beschaafde mensen, die elkan- der met de meest geraffineerde wapens bestoken en in staat zijn een millioenenstad in een half uur plat te bombarderen.

— Hebben wij daar iets mee te maken? vroeg Odette.

— Ja, vanzelfsprekend. Jullie maken deel uit van die beschaving, waar jullie zo prat op gaan.

— Goed, laten we geen beschaving hebben, maar in onze landen is in ieder geval de vrouw niet ondergeschikt aan de man en kan een vrouw nog altijd de man waarmee ze wenst te trouwen zelf uitkiezen.

— Met het gevolg, dat er in het afgelopen jaar in Engeland niet minder dan twee en vijf- tig duizend echtscheidingen werden uitge- sproken.

— Goed, wat zou dat? Je trouwt een man wanneer je er zin in hebt en je verlaat hem wanneer je er zin in hebt. Vrijheid, dat is het enige wat ons interesseert.

— Het volk is nog te onontwikkeld om vrij- heid te hebben. Eerst moet het een zeker ver- antwoordelijkheidsgevoel tegenover de samen- leving krijgen, alvorens men het onbepaalde vrijheden kan toestaan. Ieder volk moet geleid worden.

— Goed, dat ben ik met je eens, maar niet gekastijd, zoals jij het het jouwe doet. We heb- ben hier in Europa ook een paar van die lek- kere jongens gehad. Die dachten ook, dat ze de hele wereld naar hun pijpen konden laten dansen. Een tijdje ging het goed. Maar nu zijn ze dood.

Prins Kualla maakte een ongeduldig gebaar met zijn zwarte hand en viel haar in de rede.

— Genoeg over dit onderwerp. Ik ben niet helemaal van Yabori hierheen gekomen om met jou over politiek te debatteren. Zo spoedig mo- gelijk wil ik weer vertrekken. Ik kan die ellen- dige Engelse mist niet meer verdragen.

— Ik ben er van overtuigd, dat het hele Engelse volk je met alle plezier uitgeleide zal

willen doen wanneer je vertrekt. Gasten als jij kunnen we missen als kiespijn.

— Ik vertrek ook spoedig, zonder dat iemand mij uitgeleide zal behoeven te doen, maar... maar wel neem ik jullie mee.

Het bleef even stil in de kamer en Maryse moest bekennen, dat Odette's veronderstelling juist was geweest. Kualla wilde hen werkelijk mee terug nemen naar dat verschrikkelijke land in de binnenlanden van Afrika.

— Overschat je macht niet, Kualla, antwoordde Odette rustig. Je bevindt je hier in Engeland waar het ten ene male uitgesloten is om twee vrouwen mee op reis te nemen, die niet van zo'n uitstapje gediend zijn.

— Ook daarin is reeds voorzien, mijn beste Odette, antwoordde Kualla met een grijns. Jullie zullen beiden met ons mee terug naar Yabori gaan zonder dat iemand er iets van zal merken. Heb je je niet verwonderd, dat ik in een mooie auto door Londen rijd?

— Van jou verwondert me niets meer.

— Precies. Ik heb deze wagen splinternieuw gekocht. Wat betekent geld voor mij? Zeker, Sir Neville heeft mij iets lichter gemaakt. Hij was slechts mijn gast voor korte duur, maar het heeft inderdaad veel gekost. Maar wat betekenen die elf kisten, welke hij meegenomen heeft naast de talrijke, die er nog in de kelders van mijn paleis staan? Ik heb ook een zeewaardig jacht gekocht, Odette.

— Dat geloof ik graag, mijn beste Kualla, maar ik zie jou er nu nog niet voor aan, dat je zo'n prima navigator bent om een jacht van Engeland naar Yabori te varen. Bovendien zou je zeeziek kunnen worden op zo'n notendop.

— Hoe dan ook, jullie kent mijn besluit. Maak je niet bezorgd over de uitvoering er van. Dat zijn mijn zaken. In elk geval ken je mijn voornemens. Jullie gaan beiden mee terug naar Yabori, waar Maryse mijn vrouw zal worden, terwijl Odette er toe zal kunnen bijdragen om de laatste levensdagen van mijn geëerde vader wat op te vrolijken.

— Wel ja, je hebt het maar voor het zeggen. We zullen zien hoe ver je komt, Kualla, antwoordde Odette.

— Verder kan ik jullie vertellen, dat Sir Neville Carlisle en zijn bediende James binnenkort het tijdige voor het eeuwige zullen verwisselen. Mijn plannen dienaangaande zijn reeds volledig uitgewerkt en wachten alleen nog maar op de uitvoering. Als ik het goed begrijp heb ik uit uw woorden opgemaakt, dat u niet van zins bent uit vrije beweging met mij

mee naar Yabori terug te keren. Is dat juist?

— Volkomen juist, Hoogheid, smaalde Odette. Ik bewonder uw scherpzinnigheid. Wij zijn niet van zins uit vrije beweging mee naar Yabori terug te keren, noch zullen wij ons daartoe laten dwingen.

— Goed, dan zullen we zien.

Prins Kualla stond op en liep naar de deur, welke hij opende.

— Mag ik u dan verzoeken mij te volgen? Ik zal u uw slaapkamers wijzen.

Odette en Maryse wisselden even een blik van verstandhouding en volgden dan de inboorling naar buiten.

Op de eerste verdieping lagen een aantal kamers, waarvan er twee keurig als slaapkamer waren ingericht. In elke kamer stond een ijzeren ledikant dat er helder en fris uitzag. Maryse en Odette kregen elk een afzonderlijke slaapkamer. Nadat Odette in de hare was verdwenen — na Maryse hartelijk omhelst te hebben — draaide Kualla de sleutel in het slot om en stak deze in zijn zak. Toen geleidde hij Maryse naar haar kamer. Hij schoof de gordijnen dicht, stak het schemerlampje naast het bed aan en zei:

— Zo, Maryse, dan wens ik u goeden nacht en wel te rusten.

— Van hetzelfde, luidde het koele antwoord. Plotseling werden de trekken op Kualla's gezicht minder hard. Zijn ogen kregen een warme uitdrukking en langzaam kwam hij op het meisje toe.

— Maryse, zei hij, waarom moeten we zo koel uit elkaar gaan? Binnen korte tijd zul je mijn vrouw zijn en leven als een echte prinses te midden van een volk, dat je zal aanbidden. Kom, wees wat toegeeflijk.

Hij sloeg plotseling zijn armen om haar hals en drukte zijn vochtige, donkerrode lippen op haar mond. Maryse verweerde zich uit alle macht, doch de sterke, gespierde armen van de inboorling hielden haar in zijn ijzeren greep gebannen. Haar mond bleef gesloten door de lippen van de man en slechts haar benen waren vrij om er mee te trappen.

Kualla, die door de tegenstand van Maryse nog meer opgezwiept werd, liet zijn hartstochten nu de vrije baan. Hij kuste haar wild en vurig, terwijl zijn handen probeerden haar kleren los te maken.

Maryse voelde zich misselijk en zwak worden. De krachten van de man waren die van een roofdier, dat bloed geroken heeft. Hij drukte haar bijkans dood tegen zijn betonnen borst. Doch plotseling trof de punt van haar schoen

hem tegen het scheenbeen. Hij liet haar los en uitte een schreeuw van pijn. Onmiddellijk daarop sloeg ze hem met beide handen in het gezicht, haalde haar scherpe, puntige nagels een paar maal over zijn wangen heen en gaf hem vervolgens een trap tegen het andere been. Kualla werd hierdoor tot het uiterste gedreven. Blind van woede en diep gegriefd greep hij het meisje beet en slingerde het met één hand op het bed. Als een panter wilde hij zich op haar werpen, doch Maryse had haar knie opgetrokken en strekte daarop vliegensvlug haar been, zodat haar schoen hem ditmaal midden in het gezicht trof. De schreeuw, die Kualla uitstiet, deed Maryse rillen van afschuw. Het had veel geleken op de kreet van een stuk wild, dat zwaar getroffen door een kogel ter aarde zinkt. Uit Kualla's neus stroomde het bloed, warm, donkerrood bloed, dat grote vlekken maakte op het smetteloze laken van het bed.

Maryse bleef geen seconde op het bed liggen. Ze sprong er af, greep het schemerlampje en smet het naar de man. Het trof hem tegen de schouder. Inmiddels had hij een zakdoek tegen zijn bloedende neus gedrukt en probeerde hij het bloed te stelpen. Doch Maryse gunde zich geen tijd om te zien wat er van hem geworden was. Ze rende als een bezetene naar de deur en rukte deze open. Met vier treden tegelijk rende ze de trap af, de gang door naar de voordeur.

Achter haar hoorde ze een deur opengaan. Er klonken stemmen en voetstappen in de gang. De stem van Kualla klonk boven alles uit. Hij gilte als een krankzinnige en veraf hoorde zij het gegil van Odette, die waarschijnlijk gemerkt had, dat er iets gaande was.

Maryse trok de voordeur open en rende naar buiten. De koude nachtmist sloeg haar in het gezicht en kalmeerde haar zenuwen, waarvan de laatste ogenblikken het onmogelijke gevergd was. Ze rende het voortuintje door en sloeg dan links af de laan in.

Er was geen sterveling te bekennen in de hele buurt. Nergens brandde licht...

Achter haar op het trottoir klonken zware voetstappen. Ze hoorde de ademhalingen van enkele mannen, die haar achtervolgden, en misschien wel daardoor spoorde ze zichzelf tot het uiterste aan. Ze had niet anders kunnen handelen. Zeker, Odette was hulpeloos in het huis achter gebleven, doch wat had ze anders kunnen doen? Eerst haar bevrijden om dan gezamenlijk het huis te verlaten? Dat zou onmogelijk geweest zijn. Neen, ze moest zien aan

haar achtervolgers te ontkomen en de politie waarschuwen. Die zou een inval kunnen doen in het huis en Odette bevrijden.

Plotseling hoorde ze een auto achter haar aankomen. De sterke koplampen wierpen een brede stralenbundel door de donkere laan. Toen bereikte Maryse een hoek. Zonder te weten waar ze terecht zou komen sloeg ze links om en ijde de volgende laan door. De auto naderde eveneens de hoek en nam deze met piepende wielen.

Juist toen ze dacht, dat ze reddeloos verloren was kwam er uitkomst. Voor haar doemde de omtrekken van een aan de kant van het trottoir geparkeerd staande wagen op. Op hetzelfde moment ging ergens een deur open en viel een brede streep licht naar buiten. Er kwam een man het huis uit. Hij trok de deur achter zich dicht en liep naar de wagen. Hij kwam er gelijk met Maryse aan. Ja, ze botste als het ware pardoos tegen hem op. Op hetzelfde ogenblik bereikten de stralen van de koplampen van Kualla's wagen de plaats waar ze stond.

— Help me, hijgde Maryse. Ik smeeke het u, help me.

— Wat is er dan, mevrouw? vroeg de man.

Het was een heer van achter in de vijftig, die een vriendelijk en innemend gezicht had. Hij ging goed gekleed en had inmiddels het portier reeds geopend.

— Help me, smeekte Maryse. Ik word door negers achtervolgd. Toe, stap in en breng me naar huis.

Maryse wachtte niet op een uitnodiging. Ze duwde de man opzij en stapte in de wagen. Toen bereikte Kualla's auto de plaats. Ze stopte even en reed dan langzaam verder.

De vreemde heer was inmiddels ingestapt en had naast Maryse achter het stuur plaats genomen. Hij startte, gaf gas en reed weg.

Maryse hing futloos achterover in de kussens en staarde afwezig naar het rode achterlicht van Kualla's wagen, die ongeveer honderd meter voor hen uitreed.

— Werd u lastig gevallen? vroeg de heer. Waar moet u naar toe?

— Wilt u naar het dichtsbijzijnde bureau van politie rijden? vroeg ze. Ik zal u alles verklaren.

Toen de man dit hoorde scheen hij overtuigd te zijn, dat zij geen deel uit maakte van de een of andere gangsterbende en door een aantal collega's werd achtervolgd. Hij gaf meer gas en reed snel de wagen van Kualla voorbij. Het ging achtereenvolgens laan in laan uit en na ongeveer vijf minuten hield de wagen stil voor een politiepoothuis.

— Zal ik met u meegaan, mevrouw? vroeg de man.

— Graag, antwoordde Maryse. Of... neen..

— Niet, vroeg de heer verbaasd.

Maryse keek naar de wagen van Kualla, die in het midden van de straat langzaam draaide en terugreed. In pijlsnelle vaart schoot hij het politiebureau voorbij en verdween even later om een hoek.

— Neen, zei ze. Ik ga wel alleen naar binnen. Maar achtervolgt u die wagen. Zij rijden terug naar een ruis in een van de lanen waar een vriendin van mij nog gevangen wordt gehouden. Ik wist toevallig te ontsnappen. Ze begrijpen natuurlijk, dat ik de politie waarschuwen en dat die dadelijk een inval in het huis zal doen. Daarom zullen ze mijn vriendin meenemen en haar waarschijnlijk aan boord van hun jacht brengen. Volg hem. Ik smeeek het u. Vertel uw bevindingen aan Sir Neville Carlisle, St. James Square. Daar woon ik. Toe, vlug, haast u.

De heer, die er waarschijnlijk niet veel van begreep, sprong als een cow-boy achter het stuur van zijn wagen en reed in duizelingwekkende vaart de auto van Kualla achterna.

Geruime tijd stond Maryse besluiteloos voor het politiebureau. Was het wel goed de politie te waarschuwen? Deed ze er niet beter aan eerst John op te bellen? Maar de politie zou misschien nog net bijtijds kunnen komen om te voorkomen, dat Odette naar elders zou worden gebracht.

Ze draaide zich om en ging het bureau binnen. Achter een houten toonbank zat een sergeant te dommelen. Hij schrok op toen hij snelle voetstappen hoorde en trok meteen een gewichtig gezicht.

— Mevrouw? vroeg hij. Wat is er van uw dienst.

— Mijn vriendin en ik werden door een stel negers vastgehouden in een huis in een van de lanen. Ik wist te ontsnappen en het bureau te bereiken. Komt u toch snel mee, voordat ze mijn vriendin ontvoeren naar een andere plaats.

— Hebt u papieren, mevrouw? vroeg de man officieel.

— Ja, natuurlijk, maar komt u toch mee. Ik ben de verloofde van Sir Neville Carlisle van St. James Square.

— Zeker, miss, antwoordde de man, die plotseling een heel andere toon aansloeg. Sir Neville Carlisle? Zeker, natuurlijk, miss.

Hij nam zijn pet en overjas, ging een nevenvertrek binnen en kwam er met vier agenten weer uit. Allen droegen revolvers aan hun

koppelriem. Toen ze buiten kwamen stond er reeds een auto voor de deur te ronken. Het zestal stapte in en reed in de richting, welke Maryse aangaf.

— Weet u precies waar het is, miss? vroeg de sergeant.

— Ja, dat geloof ik wel. Rijdt u maar recht door en dan de eerste laan links af. Dan weer links... of, neen... dan rechts geloof ik.

De wagen reed door.

— Hier rechts af? vroeg de sergeant.

— Eh... neen, ik dacht dat het de volgende laan was...

Gedurende een kwartier tolde de politiewagen in razende vaart door Ealing. Van de ene laan de andere in, steeds weer rechts, dan weer links, dan weer terug en eindelijk liet de sergeant stoppen. Hij wiste zich het zweet van het voorhoofd en zei:

— Ik geloof, dat u het niet goed meer weet, miss. We hebben nu zowat alle lanen van Ealing doorgereden en nog hebben we het huis niet gevonden.

Maryse keek mismoedigd voor zich uit en pijnigde haar hersens met de vraag, hoe ze gereden waren vanaf het huis waar ze die vriendelijke heer ontmoet had. Maar ze kon het zich niet meer herinneren. Alle lanen leken precies op elkaar en er was geen uitkomen aan.

— Rijdt u maar terug naar het bureau, sergeant, zei ze mat. Ik zal Sir Neville Carlisle wel opbellen.

Vijf minuten later sprak ze met John Templar, die in dodelijke ongerustheid in de salon op een telefoontje had zitten wachten.

— Je spreekt met Maryse, boy, zei ze.

— Maryse Goddank, zuchtte de avonturier. Waar ben je, wat is er gebeurd. Waar is Odette?

— Luister, zei ze. Toen we uit het theater kwamen werden we ontvoerd door vier negers — je weet wel van die Yabori's.

— Wie waren het, Kualla?

— Die was er ook bij. En Tuma en nog twee. Ze brachten ons naar een huis in Ealing, waar we opgesloten werden. Nadat we ondervraagd waren, bracht Kualla ons naar onze slaapkamers. Eerst Odette en toen mij. Op een gegeven moment werd hij handtastelijk. Hij kustte me, wierp me op het bed en ik behoef je wel niet te vertellen wat er gebeurd zou zijn, indien ik er niet in geslaagd was hem van me af te houden. Ik heb hem geschopt en geslagen en wist de kamer uit te rennen. Zonder dat iemand mij het belette, rende ik de straat op en wist het politiebureau te bereiken. De ser-

geant en zijn mannen zijn onmiddellijk met me meegegaan om Odette te bevrijden, doch ik kon het huis niet meer terug vinden. Nu zit ik weer op het bureau.

— Dus Odette is nog in hun macht? vroeg John Templar.

— Ja.

— Goed, wacht op me, ik kom onmiddellijk naar je toe. Met een kwartier ben ik bij je. In Ealing ben je, zeg je?

— Ja.

— Goed, wacht maar op het bureau op me.

— Zeg, laat James thuis, wil je. Want er kan iemand opbellen, die de plaats opgeeft waar Odette eventueel gevangen gehouden wordt.

— Wat zeg je nu?

— Kom nu maar. Doe zoals ik je vraag en laat James thuis. Vertel hem het een en ander even vlug, zodat hij op de hoogte is als 'er gebeld wordt.

Toen hing ze op en aanvaardde een kop dampende koffie, die een van de agenten voor haar had ingeschonken. Langzaam dronk ze de hete drank op, terwijl haar gedachten nog steeds bij de arme Odette waren, die het waarschijnlijk zwaar te verduren zou hebben nu Kualla zijn prooi had zien ontsnappen.

— Wat zei u daar even over een man, die Sir Neville op kon bellen, miss? vroeg de sergeant, die rapport had zitten maken van het geval.

— O, toen ik het huis uitrende kwam ik een man tegen, die ik vroeg een oogje in het zeil te houden voor het geval de mannen met mijn vriendin het huis zouden verlaten. Ik verzocht hem Sir Neville hierover op te bellen. Maar ik vrees, dat de man mijn verzoek niet au serieux heeft genomen en gedacht heeft, dat ik een ontsnapte krankzinnige was.

Twintig minuten na het telefoongesprek stapte John Templar het bureau binnen waar Maryse op hem had zitten wachten. Hij kuste de jonge vrouw en begroette de sergeant en diens mannen.

— Dat is een vervelende geschiedenis, Maryse, zei hij na een sigaret opgestoken te hebben. Ik had jullie eigenlijk ook niet alleen naar het theater moeten laten gaan. Het is grotendeels mijn schuld. Maar we hebben nu geen tijd om over de eventuele schuldvraag te debatteren. Er moet iets gedaan worden.

Hij wendde zich tot de sergeant en zei:

— Hebt u ons nog nodig, sergeant?

— Ja, de dame moet het rapport ondertekenen, Sir Neville.

— Dat kan ze morgen ook wel doen, sergeant, oordeelde Templar. We moeten proberen die schurken te vinden om onze vriendin te bevrijden. Ik hoop, dat u inmiddels ook het mogelijke zult doen om haar terug te vinden. Haar naam is Odette Faroux, zij is Francaise.

— Maar vergeet u vooral niet, dat de dame morgenochtend het rapport moet ondertekenen, anders krijg ik grote moeilijkheden, Sir Neville.

— Maakt u zich geen zorgen, sergeant. Miss Choisy zal het rapport komen ondertekenen.

Daarop nam het tweetal afscheid en verlieten zij gezamenlijk het bureau van politie.

Voor de deur stond de grote, zwarte Packard van de avonturier. Achter het stuur gezeten vroeg hij, een nieuwe sigaret opstekend:

— Vertel me nu eens precies wat er gebeurd is. Ik voelde door de telefoon wel dat je niet alles wilde vertellen in het bijzijn van de politie. Maar nu hebben we even tijd om rustig te praten.

— Nu, zoals ik je reeds door de telefoon vertelde, werden Odette en ik toen we uit het theater kwamen ontvoerd.

— Waar gebeurde die kidnapping?

— Op Piccadilly. Het zal ongeveer half twaalf geweest zijn.

— Heeft niemand er iets van gemerkt?

— Dat denk ik wel, doch er hing een zware mist en alles ging zo snel in zijn werk, dat eventuele voorbijgangers waarschijnlijk geen tijd hebben gehad er voldoende aandacht aan te besteden.

— Door hoeveel mannen werd de overval uitgevoerd?

— Ze waren met zijn vieren. Kualla was er zelf bij. Verder die Tuma, de opperbevelhebber van hun leger en nog twee kerels. Odette heeft mij hun namen genoemd, doch die ben ik al weer vergeten. Ze waren alle vier uitstekend gekleed en gedroegen zich — voor zover dit bij een kidnapping mogelijk is — tamelijk behoorlijk. Met de wagen werden we naar een huis in Ealing gebracht. Op de eerste verdieping werden Odette en ik in een koude kamer opgesloten. Na daar ongeveer een half uur gewacht te hebben, kwam Tuma ons halen. Kualla wenste ons te spreken. Hij zat beneden in een keurig gemeubileerde salon, die goed verwarmd was. Hij vertelde ons wat zijn plannen waren. Die kenden wij reeds trouwens. Het kwam hierop neer, dat Odette en ik mee terug moesten naar Yabori, ik om zijn vrouw te worden en Odette om de laatste levensdagen van zijn ouwe heer wat op te vrolijken, zoals hij het noemde.

We vertelden hem dat we niet van plan waren, zijn wensen in te willigen en hij liet ons onomwonden weten dat er geweld gebruikt zou worden, indien we niet uit vrije wil mee zouden gaan. Ten overvloede legde hij er nog eens de nadruk op, dat jij en James vermoord zouden worden en dat wij door middel van een jacht, dat hij gekocht had, het land zouden verlaten. Na dit gesprek bracht hij ons persoonlijk naar boven. Eerst bracht hij Odette naar haar kamer en vervolgens mij. Toen werd hij gemeen. Hij begon zoete broodjes te bakken en toen ik koel zijn vragen met een negatief antwoord repliceerde werd hij brutaal. Hij kuste me als een krankzinnige en wierp me op het bed. Door hem tegen de benen en in het gezicht te trappen, wist ik hem van mijn lichaam af te houden. Toen hij bezig was het bloed uit zijn neus te stelpen, wist ik de kamer uit te vluchten en de voordeur te bereiken. Ik rende de straat op en de laan uit doch werd onmiddellijk achtervolgd. In een andere laan stond een auto geparkeerd en op hetzelfde ogenblik dat ik er aankwam, ging een deur open en kwam er een heer naar buiten, die in de auto wilde stappen. In enkele korte woorden maakte ik hem duidelijk wat er gaande was. Ik stapte in en hij reed weg. Toen we bij het politiebureau stopte kreeg Kualla wellicht argwaan. Hij draaide de wagen en keerde terug. Daarop vroeg ik de vreemde heer hem te volgen en jou te laten weten waar ze Odette heen hadden gebracht, aangezien ik vermoedde dat ze in alle haast het huis zouden verlaten om elders een heenkomen te zoeken. Ik veronderstel, dat ze haar aan boord van hun jacht zullen brengen.

— We kunnen dus eigenlijk niet veel anders doen, dan wachten op een telefoontje van je onbekende ridder, stelde Templar vast. Wat zou je er daarom van zeggen als wij eens naar huis terug gingen? Jij kunt je dan wat verfrissen en naar bed gaan, terwijl James en ik eventueel verdere stappen kunnen ondernemen. Nu is de tijd aangebroken om op ons qui vive te zijn. Kualla is met zijn mannen in Londen en heeft reeds eenmaal toegeslagen. Weldra zal hij het voor de tweede keer doen.

— Ik vind het best, John, maar je moet niet denken, dat ik alleen in huis achterblijf. Ik ben helemaal niet moe en slaap heb ik nog minder. Als jij en James weggaan ga ik mee.

— Nou, dat zullen we straks wel zien. Laten we maar eerst naar huis gaan om te horen, of er voor ons gebeld is.

Toen John Templar en Maryse de salon bin-

nen kwamen, hing James juist de hoorn op de haak.

— Is er gebeld, James? vroeg Templar.

— Ja, sir, antwoordde de reus. Het was Dr. Wilcox uit Ealing. Hij vertelde me, dat hij een vrouw in Ealing ontmoet had, die door negers lastig gevallen werd en die hem verzocht had de negers te volgen. Hij had dit gedaan en stond nu ergens aan de rivier te bellen. De mannen hadden een andere blanke vrouw uit het huis in Ealing gehaald en waren er mee naar hun jacht gereden.

— En waar ligt dat jacht? vroeg Templar langzaam.

— Het jacht, dat „The Black Angel” heet, ligt aan de linker oever van de Theems in Chelsea tussen Albert Bridge en Chelsea Bridge ongeveer ter hoogte van het Chelsea Hospital.

- o -

HOOFDSTUK III.

Waarin Odette Faroux het warm krijgt, hetgeen te begrijpen was, en vervolgens een koud en dan een warm bad neemt.

Toen Kualla met zijn drie mannen in grote haast in het huis in Ealing terugkeerden, werd er geen seconde verspild aan onnuttige bezigheden. Kualla gaf zijn mannen enkele korte bevelen, een paar koffers werden in de wagen gesleept en Kualla zelf ging naar boven om Odette te halen. Veiligheidshalve bond hij haar met een stuk gordijnenkoord de handen en voeten vast waarna hij haar in zijn sterke armen nam en de trap afdroeg. Nog geen vijf minuten na hun terugkeer, reed de nieuwe wagen van de Afrikaanse prins opnieuw de laan uit, doch ditmaal op een betrekkelijk geringe afstand gevolgd door de wagen van Dr. Wilcox, welke met gedoofde lichten reed.

In tamelijke snelle vaart ging het in Zuidoostelijke richting naar de rivier. Prins Kualla scheen in Londen goed de weg te kennen, want geen enkele keer aarzelde hij bij het inslaan van een andere weg of straat. Eindelijk bereikte de wagen Chelsea, een aan de Theems gelegen stadsdeel in het Zuid-Westen van de stad. De mist werd hier dichter en Dr. Wilcox had moeite om de wagen niet uit het oog te verliezen. Hij maakte de afstand tussen beide wagens zo klein mogelijk en toen de wagen

van Kualla bij Battersea Bridge linksaf Cheyne Walk opdraaide en langs de Theems naar het Oosten reed, volgde hij op nog geen twintig meter afstand. Even voorbij Albert Bridge op het Chelsea Embankment hield de wagen stil. Kualla en zijn mannen stapten uit en de prins nam het gebonden meisje in zijn armen. Gezamenlijk daalden zij de stenen trappen van het Embankment af en liepen de houten steiger op aan het einde waarvan een hagelwit, luxueus jacht gemeerd lag.

Dr. Wilcox bleef nog enkele ogenblikken staan kijken, totdat het gezelschap aan boord was gegaan en liep dan snel in de richting van het Chelsea Hospital waar zich een telefooncel bevond. Van hieruit belde hij Sir Neville Carlisle op om hem zijn belevissen mee te delen. Het was James, die de boodschap aannam en deze nog geen halve minuut later aan zijn meester doorgaf.

- o -

De „Black Angel” was een schitterend en buitengewoon luxueus jacht, dat Prins Kualla van een rijke industrieel had gekocht, kort na zijn aankomst in Engeland. Het jacht was van alle moderne comfort voorzien, telde een bemanning van veertien koppen en had een lengte van circa zestig meter. In de grote salon van het jacht zette Kualla het meisje, dat nog steeds gebonden was, op een stoel en blies even uit. Hij zond zijn mannen weg en ging dan tegenover haar zitten.

— Luister eens goed naar me, Odette, begon hij. Tot op het huidige moment ben je nog steeds mijn wettige echtgenote. Wettig volgens de begrippen van jouw eigen land. Je zult dit ook blijven wanneer je de vrouw van mijn vader zult worden. Maar als wettige echtgenoot, die gehoorzaamheid aan haar man verschuldigd is, maak ik aanspraak op je medewerking. Ik eis van jou, dat je mijn plannen niet in het minst zult dwarsbomen en mij zelfs zult helpen.

— Reken daar nooit op, Kualla, antwoordde Odette, die kookte van woede over het brutale optreden van haar man. Reken er maar nooit op. Zodra ik de kans krijg, volg ik het voorbeeld van Maryse.

— Maryse, smaalde Kualla, terwijl hij onwillekeurig zijn geschramd gezicht betastte. Maryse zal zich heel binnenkort wederom in jouw gezelschap bevinden. Maak je daarover heus geen zorgen. Maar ik wil dat je me daarbij helpt.

— En hoe had je je dat voorgesteld? vroeg Odette.

— Jij moet Maryse en haar vriend, benevens die bediende naar een bepaalde plaats lokken zodat ze alle drie in mijn handen zullen vallen. Je kunt dit doen door hun een briefje te schrijven.

— En wat zou er wel in dat briefje moeten staan?

— Dat je in een huis ergens buiten Londen gevangen wordt gehouden en dat je kans hebt gezien dit briefje naar buiten te smokkelen. Je vraagt om hun hulp en binnen enkele uren zullen ze je komen halen. Op die manier slaan wij drie vliegen in één klap. Wat dacht je van dit voorstel?

— Buitengewoon ingenieus bedacht.

— Ja, vind je ook niet?

Prins Kualla scheen zichtbaar geveleid door dit compliment en tevreden stak hij een sigaar op.

— Maar reken niet op mijn medewerking, Kualla, voegde ze er even later aan toe. Als je briefjes wilt laten schrijven laat dit dan maar doen door je vriend Tuma. Maar ik zet voor jou geen letter op papier. Door een dergelijk briefje te schrijven zou ik twee doodvonnissen tekenen en Maryse en mij langzaam de dood indrijven. Neen, Kualla, al breng je het hele Yaborische leger mee hierheen dan nog zet ik voor jou geen pen op papier.

— We zullen zien, Odette, antwoordde Kualla.

Hij verliet de salon en trok de deur achter zich dicht. Odette bleef alleen achter. Ze kreeg nu tijd om haar omgeving eens op te nemen. Alles wat ze zag was even luxe, er hingen kostbare schilderijen aan de wanden en op de vloer lagen dikke, Perzische tapijten, die er uitzagen alsof ze kersvers uit Smyrna aangekomen waren. Aan weerszijden bevonden zich drie vensters, die door tule gordijntjes afgeschermd waren. Er stond een schitterende, gevulde boekenkast, een huisbar, fraaie meubelen, kortom wat men zich maar denken kon.

Enige ogenblikken later betrad Kualla weer de salon. Hij maakte haar touwen los en nam haar bij de hand. Zonder een woord te zeggen nam hij haar mee naar buiten. Ze liepen het gangboord door en daar opende Kualla een hut, en stak hij het licht aan. Zij bevonden zich in een schitterende slaapkamer van zacht blauwe kleur.

— Wil je die brief voor mij schrijven, Odette? vroeg Kualla streng.

— Neen, nooit, luidde het standvastige antwoord.

— Goed, zoals je wilt. Ik zal zien of ik je er toe kan dwingen.

Hij duwde haar op een gewone houten stoel, die naast het bed stond en bond haar armen en benen met een paar snelle bewegingen vast aan de poten en de rugleuning.

Dan verliet hij de hut. Ongeveer vijf minuten later keerde hij terug met een electrisch strijkijzer in de hand. Hij stak de stekker in het stopcontact en zette de bout op de stenen tegeltjes voor de wastafel.

Terwijl hij wachtte tot de bout warm werd, zat hij rustig op het bed zijn sigaar te roken, terwijl Odette zich afvroeg wat Kualla in de zin had. Zou hij werkelijk zo beestachtig zijn om haar door middel van een hete bout te dwingen die brief te schrijven? Nog nooit had hij haar gefolterd. Maar Odette nam zich voor geen duimbreed van haar voornemen te wijken, ook al zou ze de verschrikkelijkste pijnen moeten doorstaan.

Na een minuut of vier gewacht te hebben, liep Kualla naar de wastafel. Hij nam de bout op en voelde of het ijzer voldoende heet geworden was. Toen zette hij het apparaat weer neer en kwam vlak voor het meisje staan.

— Nog één maal, Odette: wil je die brief voor me schrijven of niet?

— Nooit, antwoordde ze schor.

Toen gleed er een gemene trek over zijn gezicht, zijn zwarte ogen schoten vuur en zijn mond vertrok zich tot een wrede grijns.

Met een paar rukken scheurde hij de kleren van haar bovenlichaam af, zodat ze even later gedeeltelijk naakt voor hem zat.

— Niet? vroeg hij nogmaals.

Ze schudde slechts het hoofd.

Kualla liep terug naar de wastafel, nam de bout op en keerde er mee naar de vrouw terug. Hij keek haar strak in de ogen en betastte vervolgens voorzichtig het ijzer. Hij hield het op een afstand van ongeveer tien centimeter van zijn wang en trok dan een bedenkelijk gezicht.

— Gloeiend, mompelde hij.

Toen keek hij naar haar blanke borsten, die klein en brutaal vooruitstaken, doch snel op en neer gingen door de gejaagde ademhaling. Zijn grijns werd breder en wreder toen hij langzaam de bout vooruitstak.

Odette's ogen puilden bijkans uit haar hoofd. Ze zag hoe het gloeiende ijzer haar borsten naderde en reeds voelde ze de warme gloed op haar vlees. De bout was haar huid reeds

op vijf centimeter genaderd en ze kon de hitte al bijna niet meer verdragen.

Kualla was op zijn hurken gaan zitten en grijnsde.

-- Geen brief, Odette? vroeg hij, de bout nog iets naar voren duwend.

— Neen, riep ze uit.

Toen duwde hij de bout tegen de linker borst. Een kreet, die door merg en been ging, scheurde door de stilte van de hut en deed zelfs Kualla even rillen. Hij trok de bout terug en keek met voldoening naar de rode vlek op de blanke huid. Dikke tranen rolden over Odette's wangen. Ze snikte het uit van de pijn en kronkelde zich in allerlei bochten om los te komen.

— Zul je schrijven, Odette? klonk Kualla's tergende stem nogmaals.

— Neen, gilte ze. Nooit, beest, dat je bent.

Ze had de woorden nog niet uitgesproken of Kualla drukte de kokende bout tegen haar andere borst. Opnieuw klonk een hartverscheurende gil en weer keek Kualla met voldoening naar de rode vlek op het blanke vlees.

— Wil je nu schrijven, Odette, of moet ik verder gaan? Er zijn nog gevoeligere plaatsen, als je het soms niet mocht weten. Als medicus weet ik heel goed, hoe ik je het beste pijn kan doen.

Hij wilde ook de rest van haar kleren wegtrekken toen Odette hem tegenhield.

— Houd op, fluisterde ze, houd op, ik smee het je.... ik zal die brief.... schrijven.... in God's naam, neem die bout weg....

Kualla glimlachte. Hij zette de bout weer op de tegels voor de wastafel en trok de stop uit het contact.

— Zie je nu wel, dat je een domme meid geweest bent. Je had je veel pijn en ergernis kunnen besparen door onmiddellijk op mijn voorstel in te gaan, Odette. Ik wist, dat je uiteindelijk toch mijn zin zou doen. Heus, ik vond het niet zo prettig je pijn te moeten doen.

Ze gaf geen antwoord en staarde met wazige ogen naar de man voor haar. Ze haatte die man, ze haatte en verafschuwde dat gemene gezicht en vroeg zich met ontsteltenis af hoe ze vijf jaar geleden verliefd op hem had kunnen worden. Vijf lange jaren had ze met deze man, met dit beest geleefd, en nog geen vier maanden was ze echt gelukkig met hem geweest. Doch dit was het einde, het werkelijke einde. Als ze haar handen maar vrij had dan zou ze hem laten zien hoe ze hem verachtte en haatte. Met beide handen zou ze hem de keel dichtknijpen, hem worgen alsof hij een

smerige hond was. Maar Kualla zat rustig voor haar en haar handen en voeten waren gebonden, — Goed, Odette, ik zal papier en potlood halen, en je het briefje dicteren.

Hij verdween en nauwelijks had hij de deur achter zich dichtgetrokken of een idee, dat haar plotseling was ingevallen deed haar handelend optreden. Ze duwde met alle geweld de stoel achterover zodat deze met een klap tegen de grond sloeg en rolde zich dan met stoel en al naar de wastafel. Het kostte haar ontzettend veel moeite en inspanning, doch eindelijk gelukte het haar de touwen, die haar handen geboeid hielden tegen het nog hete ijzer van de bout aan te drukken. Het ijzer gleed door de touwen alsof het een draadje wol was en in nog geen halve minuut stond ze recht overeind in de hut. Met een paar snelle bewegingen probeerde ze haar kleren weer in orde te brengen. Haar hele jurk en onderjurk hing aan flarden, doch met behulp van het touw wist ze de stukken op te houden.

Toen hoorde ze voetstappen in de gang. Ze greep de bout van de grond en ging er mee naast de deur staan. De kruk werd omgedraaid, de deur werd geopend en Kualla trad binnen. Hij bleef verstijfd staan toen hij de omgevallen stoel voor de wastafel zag liggen. Toen voelde hij de aanwezigheid van het meisje, dat langzaam vanachter de deur te voorschijn kwam, de gloeiende bout in haar hand.

Hij wendde langzaam het hoofd om en toen hun blikken elkander kruisten, sloeg het zware strijkijzer met kracht tegen zijn linker slaap.

Kualla rolde even met de zwarte ogen, opende de mond om een gil te geven doch sloeg toen zwijgend tegen de grond als een gevelde eik. Odette begreep zelf nog niet hoe ze zoiets had durven doen, doch ze gunde zich geen tijd om zich verder rekenschap van haar daad te geven. Kloek stapte ze over het roerloze lichaam van haar echtgenoot heen en liep de gang in. Er was niemand te zien en het was er betrekkelijk duister. Er brandden een paar kleine, blauwe lampjes in het gangboord, die net voldoende licht verspreidden om te voorkomen, dat men ergens tegenop zou lopen.

Toen ze aan het einde van de gang kwam merkte ze, dat ze het strijkijzer nog steeds in haar hand hield. Juist toen ze het op de grond wilde neerzetten hoorde ze voetstappen, die in haar richting kwamen. Ze gluurde voorzichtig om de hoek en herkende even later de gestalte van Tuma, die op haar toe kwam. Snel trok ze zich terug in de schaduw van het gangboord,

klemde de bout stevig in haar vuisten en wachtte tot Tuma om de hoek zou verschijnen. Hij liep langzaam, omdat hij waarschijnlijk uit een helder verlichte hut kwam en zijn ogen niet direct aan de duisternis gewend waren. Duidelijk hoorde ze evenwel hoe het geluid van zijn voetstappen sterker werd. Ze stond met ingehouden adem en in grote spanning te wachten op het moment waarop Tuma zou verschijnen. Het scheen uren te duren doch toen viel er even een schaduw voor haar voeten op de vloer en zag ze zijn gestalte om de hoek verschijnen.

Ze hief met beide handen de zware bout op en sloeg hem met kracht van zich af. Doch door de zwaarte draaide het apparaat aan het handvat rond en raakte slechts de schouder van de man. Tuma slaakte een kreet van schrik en sloeg met beide handen van zich af. Zijn ene vuist raakte Odette's pols op een pijnlijke wijze waardoor ze genooddaakt was de bout te laten vallen. Het zware ding viel omlaag en kwam met kracht tegen haar knie op, juist op het moment, dat ze vooruit rende om weg te lopen, toen ze gezien had, dat ze er niet in geslaagd was Tuma buiten gevecht te stellen. Ze zakte door haar rechter knie heen en het had niet veel gescheeld of ze was tegen het dek geslagen. Ze kwam echter tegen het lichaam van de inboorling op. Gelukkig wist ze haar tegenwoordigheid van geest te bewaren. Ze gaf hem een hevige trap tegen het scheenbeen en rende voorwaarts, hetgeen met haar bezeerde knie niet zo snel ging als ze aanvankelijk gedacht had.

Tuma was inmiddels van de schrik bekomen en scheen te hebben gemerkt, dat hij tegenover de afgedankte echtgenote van zijn meester stond. Hij draaide zich met een ruk om en onder het uitslaan van wilde alarmkreten rende hij achter haar aan.

Odette was de hoek omgeslagen en bevond zich op de voorsteven van het jacht. Ze liep de andere gang in aan bakboordzijde en zag tot haar vreugde dat de loopplank nog uitlag. Nog hoogstens tien meter was ze er van verwijderd. Toen doemden een aantal mannen in het duister voor haar op. Ze zag in, dat ze de loopplank nooit meer tijdig zou kunnen bereiken en dat ze eigenlijk aan weerszijden was ingesloten. Achter haar kwam Tuma en voor haar de anderen.

Er was dus maar één uitweg: de railing. Zonder zich ook maar een ogenblik te bedenken, greep ze met beide handen de railing beet, sloeg haar benen er overheen en liet zich vallen.

Een ogenblik was het alsof haar de adem werd afgesneden toen haar lichaam wegzonk in het ijskoude water van de Theems. Doch met uiterste wilskracht trapte ze van zich af, bereikte de waterspiegel en zwom dan met grote slagen naar de oever. Achter zich hoorde ze een plons en nog één...

Zelfs in het water achtervolgden de mannen van Kualla haar. Doch Odette gaf geen kamp. Zij was een uitmuntend zwemster en baande zich met forse slagen een weg naar de oever, die in de mist voor haar opdoemde. Nog hoogstens tien meter, dan had ze hem bereikt. Ze liet haar schoolslag varen en begon snel te crawlen, waardoor haar snelheid aanzienlijk verhoogd werd. Even later bereikte ze dan ook inderdaad de oever. Ze kroop tegen de lage kade op en zette het op een lopen. Na enkele meters ontdekte ze een trap, die naar de straat leidde. Ze rende met drie treden tegelijk naar boven. Het Embankment lag eveneens in een zware mist gehuld en daar haar ogen nog vol met water zaten, zag ze niet, dat er op enige afstand een donkere wagen geparkeerd stond. Het portier ging open, een man stapte uit en voor Odette wist wat er met haar gebeurde, had de man haar vastgegrepen en in de wagen getrokken.

Odette was in een dergelijke toestand gekomen, dat niets haar eigenlijk meer kon schelen, dat het haar volkomen koud liet wat men met haar deed voorzover er maar geen kleurlijnen bij betrokken waren.

— Mag ik vragen of u een vriendin bent van Sir Neville Carlisle? vroeg de man.

— Ja, antwoordde Odette terwijl ze de man aankeek. Wie bent u? Kent u Sir Neville?

— Mijn naam is Wilcox, Dr. Alfred Wilcox. Het was uw vriendin, die uit dat huis in Ealing wist te ontsnappen, die mijn hulp inriep. U... eh... is geen Engelse, wel?

— Neen, ik ben Française, antwoordde Odette. Odette Faroux is mijn naam. Prettig kennis met u te maken, Dr. Wilcox. Is Maryse in veiligheid?

— Ja, ik bracht haar naar het politiebureau in Ealing en volgde toen de negers naar het huis waar u nog gevangen zat. Vandaar volgde ik hen naar deze plaats en belde het huis van Sir Neville op. Ik kreeg de butler aan de telefoon, die reeds op de hoogte scheen te zijn en de boodschap aan Sir Neville door zou geven. Ik verwacht elk ogenblik één van uw vrienden hier te zien verschijnen.

Nauwelijks had hij de woorden uitgesproken,

of vlak achter de wagen van Dr. Wilcox stopte een grote, zwartgelakte Packard. Er stapte een man uit, die op de doktersauto toekwam. Dr. Wilcox draaide het portierraampje naar beneden en vroeg:

— Heb ik het genoeg met Sir Neville Carlisle te spreken? vroeg hij.

— Inderdaad, antwoordde de avonturier. Bent u dan niet Dr. Wilcox?

— Zeker, aangenaam kennis met u te maken.

— De eer..., begon Templar, doch toen zag hij Odette naast de arts zitten.

— Neen, maar Odette, ik dacht... en wat zie je er uit. Je kleren zijn gescheurd. Je bent drijfnat. Ga gauw naar mijn wagen. Maryse zit achterin. Laat ze je haar mantel omslaan, anders word je nog ziek.

Odette was te slap en te uitgeput om antwoord te geven. Ze stapte uit en Templar bracht haar naar de Packard. Toen keerde hij weer terug naar de wagen van Dr. Wilcox.

— Ik geloof, dat wij collega's zijn, Sir Neville, sprak Dr. Wilcox. Vele jaren geleden heb ik tenminste eens artikelen over nona en lepra gelezen in een van onze medische tijdschriften.

— Dat klopt, Dr. Wilcox. Ik ben inderdaad medicus, doch heb nooit practijk uitgeoefend. Ik publiceerde inderdaad artikelen in diverse medische vakbladen, doch ook daarmee ben ik opgehouden. Ik ben u in elk geval dankbaar voor de wijze, waarop u mijn beide vriendinnen hebt kunnen redden.

— Ik? Redden? Maar, Sir Neville, zij hebben zichzelf gered. Miss Faroux dook zoëven juist uit het water van de Theems op, nadat ik reeds enkele malen had horen gillen aan boord van het jacht. Wat kon ik echter in mijn eentje doen. Ze schijnt volkomen uitgeput te zijn.

— Dat kan ik me voorstellen. Zó ontzettend warm zal het water van de Theems heus niet zijn.

— Hebt u een verklaring voor dit alles, Sir Neville?

Templar keek een volle minuut naar het jacht, dat nog steeds aan de steiger lag. Toen antwoordde hij:

— Ja, dat heb ik inderdaad.

Hij vertelde de arts van hun avonturen in Yabori, doch verzweeg de diefstal van het goud en de juwelen. Dr. Wilcox had met steeds stijgende belangstelling zitten luisteren en toen Templar zijn relaas beëindigd had zei hij:

— Neen, maar, dat klinkt haast als een sprookje.

— Wat u een sprookje noemt, collega, antwoordde Templar. Ik vind nachtmerrie meer het juiste woord.

— Ja, dat is ook zo. Het klinkt haast ongehooflijk. Ik begrijp niet hoe zulke dingen echter in een land als het onze voor kunnen komen.

— U hebt er de bewijzen van gezien, collega, antwoordde Templar. Alles is overal mogelijk. Prins Kualla zal niet eerder rusten voor hij zijn plannen heeft uitgevoerd.

— Maar ik begrijp niet waarom u de politie niet in de arm neemt, Sir Neville. Die beschikt toch over een uitgebreid apparaat...

— Dat niet in het minst opgewassen is tegen de krachten en machten van het oerwoud, Dr. Wilcox. Ik heb vele jaren van mijn leven doorgebracht in de binnenlanden van Afrika, Azië, Amerika en Australië en er heel wat volkeren leren kennen. Men bestrijdt hen slechts met hun eigen methoden. En die kent de Londense politie nu eenmaal niet. Neen, ik ben nooit erg op politionele inmenging in dergelijke zaken. Zij verknoeit meer dan zij goed kan maken.

— En wat bent u nu van plan? vroeg Dr. Wilcox.

— Ik wilde eens een kijkje aan boord...

Hij hield plotseling op met spreken en keek aandachtig naar de „Black Angel”. Het jacht lag niet langer aan de steiger, doch bevond zich op een afstand van ongeveer vijf à zes meter er van. Zachtjes hoorde men de motoren ronken.

— Neen, geen kijkje aan boord, zei Templar toen. Ze hebben er de voorkeur aan gegeven te vertrekken. Ik kan hun standpunt begrijpen, want ze zullen inzien, dat ook deze schuilplaats voor hen niet langer veilig is nu miss Faroux heeft weten te ontsnappen. Ze vrezen natuurlijk een inval van de politie en kiezen een andere ligplaats, zullen de naam van het jacht veranderen, besteden er desnoods enkele honderden kilo's verf aan om de kleur te veranderen en zullen dan opnieuw beginnen.

— En wat nu?

— Niets. We wachten af tot ze uit zichzelf weer tot de aanval over zullen gaan. Ik heb geen haast, alleen maar honger. Mag ik u uitnodigen met ons mee naar huis te gaan om iets te eten en te drinken?

— Heel vriendelijk van u, Sir Neville, maar ik had eigenlijk een patiënt moeten bezoeken. Ik was juist op weg toen uw verloofde mijn hulp inriep.

— En hebt u die patiënt maar laten liggen? vroeg Templar ongelooftlijk.

— Neen, gelijk toen ik u opbelde heb ik een collega uit Ealing gevraagd die patiënt te bezoeken.

— Welnu dan, in dat geval kunt u ons ook naar huis vergezellen, collega. Kom, laten we gaan, ik rijd wel voorop.

Hij liep weg, doch keerde zich even plotseling weer om.

— A propos, collega, waar staat eigenlijk die wagen waarmede ze hierheen gekomen zijn.

— Ongeveer vijftig meter verderop. Door de mist kunt u hem niet zien. Ik ben expres wat teruggerezen voor het geval iemand met de wagen weg zou rijden en mij dus zou kunnen zien. Wat zullen we er mee doen?

— Staan laten. Als ze hem nodig hebben, hetgeen ik betwijfel, komen ze hem wel halen. Volgt u mij.

— All right, Sir Neville.

De beide wagens zetten zich in beweging. De Packard van de avonturier schoot vooruit en Dr. Wilcox volgde in zijn veel kleinere Morris. In een half uur stopten de beide auto's voor de woning van John Templar op het St. James Square. James, die juist voor het raam in de salon stond, deed open en zei:

— Koffie en sandwiches zijn gereed, sir.

Templar begon hartelijk lachen.

— Heb je ooit een volmaaktere bediende gezien? James staat nu letterlijk op onverschillig welk uur van de dag of de nacht klaar met sandwiches. All right, James, het is buitengewoon. Zou je nu zo goed willen zijn een flink heet bad klaar te maken voor miss Faroux. Ze heeft wat rondgezwommen in de Theems en is volkomen uitgeput en verkleumd.

Een kwartier later kwamen Odette's levensgeesten in het bad weer bij. Ze voelde zich stukken beter en toen ze in de salon een glas cognac gedronken had verklaarde ze vol enthousiasme, weer volkomen de oude te zijn. Ze dronk vier koppen koffie, verorberde zes sandwiches en viel toen als een beer in slaap in de fauteuil, die naast het haardvuur stond.

Templar had schik in haar en gaf Dr. Wilcox een knipoogje.

— Ik heb er zo'n idee van, collega, dat we aan haar geen kind meer zullen hebben. Ze slaapt als een marmot.

— Wat had u dan anders gedacht, Sir Neville? Na een koud bad in de Theems een warm bad thuis en daarna een cognac, vier koppen koffie en zes sandwiches.

— Maryse, jij moet haar straks maar wakker maken en naar boven brengen. Odette heeft

een goede nachtrust verdiend en zal die krij-
gen ook.

— En wij dan? vroeg de jonge Française.

— Wij eveneens, antwoordde Templar. Het
is waarachtig al vijf uur in de ochtend. Van
slapen zal wel niet veel meer komen, denk ik.

— Waarom niet? Je doet alsof je morgen
vroeg op kantoor moet zijn.

— Neen, dat niet, maar in de omstandigheden
waaronder we op dit ogenblik leven, ben ik
liever een beetje bijtijds bij de hand. Je kunt
nooit weten hoe belangrijk het is gereed te
staan om de deur uit te lopen. Waar of niet,
Dr. Wilcox.

— In mijn beroep is dat zeker het geval,
maar zelfs doktoren kunnen niet altijd gekleed
zijn. Ook wij hebben rust nodig.

— Vanzelfsprekend, collega, antwoordde
Templar. Een whiskey?

— Graag, niet te veel soda alstublieft.

Templar schonk een paar glazen vol en ver-
deelde ze onder het kleine gezelschap, dat op
dit vroege ochtenduur een stevig souper ge-
nuttigd had.

— En wat denk je dat Kualla nu zal doen?
vroeg Maryse.

— Maryse, kindlief, Kualla zal precies het-
zelfde doen wat ik in zijn plaats doen zou: een
veilige schuilplaats zoeken en dan zijn volgen-
de slag voorbereiden. Ik ben er van overtuigd,
dat hij hiermede heus niet te lang zal wachten
want hij heeft gemerkt, dat wij geduchte tegen-
standers zijn, die niet voor een kleintje ver-
vaard zijn. Ik voor mij zeg, hoe eerder hij op
komt dagen hoe liever het me is.

Een kwartiertje later nam Dr. Wilcox af-
scheid en begaven John en Maryse zich, met
Odette tussen hen in, naar boven om hun slaap-
vertrekken op te zoeken. Om half zes was het
huis aan St. James Square in donker gehuld..

HOOFDSTUK IV.

Waarin Odette Faroux door Vader
Slaap in een hinderlaag gelokt
wordt en grote witte tranen rol-
len over Tuma's zwarte wangen.

In de komende dagen liet Prins Kualla niets
van zich horen. Hij had trouwens niet de tijd
om iets van zich te laten horen. Nadat hij met
zijn jacht de steiger in de Theems had verlaten,
gaf hij de kapitein van de „Black Angel” op-
dracht, de rivier af te varen tot aan de mon-
ding en vervolgens de Noordzee op te gaan in
Noordelijke richting. In de onmiddellijke om-
geving van Clacton aan de kust van Essex
moest het jacht gemeerd blijven tot nadere
instructies zouden volgen.

Prins Kualla en de drie leden van zijn ge-
volg verlieten het vaartuig en kochten in Clac-
ton een tweedehands auto, die er nog prima
uitzag en volgens de verkoper over geen enkel
mankement beschikte. Kort daarop begaf de
prins zich naar een makelaarskantoor in
Chelmsford, waar hij zich een gemeubileerde
villa liet verhuren, welke even buiten het
stadje stond. Eerst toen kon Prins Kualla zich
gaan wijden aan zijn nieuwe plannen, welke
aanmerkelijk zouden moeten verschillen van
zijn voorgaande. Het was hem overduidelijk ge-
bleken, dat hij Sir Neville Carlisle en de beide
vrouwen heel anders aan moest pakken dan hij
tot nu toe gedaan had. Daarom belegde hij
diezelfde avond een soort krijgsraad in de salon
van de villa. Hij vouwde zijn zwarte handen
en keek zijn mannen enkele ogenblikken door-
dringend aan. Toen sprak hij op zachte toon
in het Yaborisch:

— Mannen, er moet thans iets gebeuren, dat
ik aanvankelijk niet van plan ben geweest. Gij
weet, wat mij en u is overkomen, gij weet op
welke wijze die blanke vrouwen ons hebben
beetgenomen en uitgelachen. Daarom zie ik af
van mijn oorspronkelijk plan om Odette en
Maryse mee terug te nemen naar Yabori. De
beledigingen, welke zij mij hebben aangedaan,
en door mij ook u en mijn hele volk, zullen
zij met de dood moeten betalen. In feite is dit
plan veel gemakkelijker uitvoerbaar dan het
eerste. Er zullen geen ontvoeringen meer plaats
behoeven te hebben, geen geheimzinnig trans-
port van twee blanke vrouwen over de oceaan,
doch slechts één ding: er moeten vier mensen
vermoord worden: Sir Neville, zijn bediende
James, Maryse en Odette, die mijn wettige

Stelt U prijs op een complete serie?

Voor enkele liefhebbers hebben
wij nog een beperkt aantal
oudere nummers à f 0.25 per stuk

Zendt een postwissel met een opgaaf van
de door U gewenste nummers en wij
zenden U het verlangde franco thuis!

B.H.S. UITGEVERSBEDRIJF, - DEN HAAG

Spuistraat 9 - Telefoon 114096 - Giro 532216

Voor België:

DE INTERNATIONALE PERS, ANTWERPEN

Kortemarkstraat 18 - Tel 95895 - P. C. 403672

vrouw is. Dit kan betrekkelijk eenvoudig gedaan worden. Nadat ons is gebleken, dat wij ditmaal geslaagd zijn, boeken wij passage op de eerste de beste lijnboot naar Leopoldville en keren wij terug naar ons veilig landje aan de voet van het Ruwenzori-gebergte.

— Mag ik Uwe Hoogheid iets vragen, vroeg Tuma plotseling.

Kualla maakte een gebaar met zijn hand ten teken, dat dit verzoek was ingewilligd.

— Hoogheid, hebt u al een plan ontwikkeld, volgens hetwelk u deze vier blanken denkt te vermoorden?

— Ja, ten dele, doch gaarne had ik uw oordeel er over gehoord. Het was mijn plan om door u, Tuma een tijdbom te laten samen stellen, volgens een formule welke ik u zal geven.

— Een tijdbom, hoogheid, wat is dat? vroeg de verbaasde opperbevelhebber van het Yaborische leger.

— Gij weet, Tuma, wat kruit is. De blanke volkeren hebben vuurwapens, die door kruit tot ontploffing worden gebracht, waardoor er een kogel, zoals dat heet, uit de loop vliegt en een slachtoffer treft. Kruit is dus een springstof. Nu doen wij een grote hoeveelheid in een blikken trommel, verbinden deze door middel van een lont met een uurwerk en stellen dit op een bepaald uur af. Is dat uur aangebroken, dan zal de bom automatisch ontploffen. Overigens heel simpel.

— Het lijkt mij nogal omslachtig, Hoogheid, oordeelde Tuma.

— Hebt gij dan een ander middel om vier personen in één keer te doden?

— Zeker, Hoogheid, ik dring bij nacht hun huis binnen, breng een bezoek aan hun slaapkamers en steek de een na de ander met mijn mes dood.

Kualla dacht even na. Het voorstel van Tuma was heel wat eenvoudiger dan het zijne. Men behoefde geen bom samen te stellen en te monteren en aangezien toch iemand het huis binnen zou moeten dringen om de helse machine ergens te verstoppen, kon men even goed het voorstel van Tuma accepteren.

— Goed, Tuma, antwoordde de prins. Wil je op je nemen het huis aan St. James Square binnen te gaan en de vier inwoners te doden?

De ogen van Tuma begonnen geheimzinnig te flikkeren en er verscheen een vreemde grijns om zijn mond.

— Het zal mij een grote eer zijn, Hoogheid, u hiermede van dienst te mogen zijn. Wanneer mag ik gaan? Vannacht?

Kualla gaf niet dadelijk antwoord. Hij wierp een blik op de klok boven de haard en zei dan:

— Het is nu acht uur. Goed, Tuma, begeef je om één uur vannacht naar het huis. Ik breng je er met de auto naar toe en blijf op de hoek van het plein op je wachten. Maar hoe wil je er eigenlijk binnenkomen?

— Door een ruit in te drukken, Hoogheid.

— Ben je niet bang, dat dat gehoord zal worden?

— Neen, Hoogheid. Er zijn meerdere manieren om een ruit in te drukken. Op de boot naar Engeland heb ik een film gezien, waarin een inbreker een ruit indrukte. Hij plakte eerst een groot stuk papier of linnen op de ruit en drukte er toen tegen aan. Daardoor bleven de scherven aan het papier of aan het linnen zitten en kon hij deze er één voor één afhalen.

— Uitstekend idee, Tuma, je bent werkelijk een genie. Goed, ik ga met je plan accoord. We zullen hier om twaalf uur vertrekken. . . . Neen, dat is wat te laat. Laten we zeggen om elf uur. We kunnen dan gemakkelijk tegen één uur bij het huis zijn. In die tussentijd kan jij het een en ander gereed maken. Linnen — daar neem je maar een stuk laken voor van het bed — lijm, je mes slijpen en zo voort. Dus vannacht zal dan eindelijk mijn wraak kunnen plaats vinden. Vannacht zal mijn volk en mijn land bevrijd worden van de smet, die deze blanken er op geworpen hebben. Wij moeten deze nacht als een heilige nacht blijven vieren wanneer wij weer in Yabori zullen zijn teruggekeerd, mannen. Het moet een bevrijdingsfeest worden en blijven voor ons nageslacht.

- 0 -

Het duurde geruime tijd voordat alle lichten in het huis aan St. James Square gedoofd waren. Tegen twaalf uur waren Templar, Maryse en Odette naar boven gegaan om hun slaapkamers op te zoeken, terwijl James als laatste de ronde deed om te zien, of alle vensters en deuren goed waren afgesloten en de gaskraantjes niet meer open stonden. Toen ging ook hij naar boven en trok hij zich terug in zijn slaapkamer op de tweede verdieping.

Om half een lag iedereen horizontaal en probeerde in aanraking te komen met Vader Slaap. Voor Templar was dit niet zo moeilijk. Hij had een drukke dag gehad met de bouw van de nieuwe motoren voor Hurricane en was dus uiterst vermoeid. Maryse viel ook gauw weg in het dal der onwetendheid, doch Odette kon de

slaap minder snel vatten. Ze draaide van de ene op de andere kant, zuchtte eens diep, sloeg de dekens weer eens terug en ging dan weer op haar rug liggen. Steeds weer kwam dat gezicht van Kualla haar voor de geest. Als ze er aan dacht voelde ze nog de brandwonden op haar borsten, die door Templar kundig waren behandeld en reeds aan het helen waren. Maar ze had reeds vanaf die middag een akelig voor gevoel gehad alsof er iets zou gaan gebeuren. Daarom ook had ze niet alleen naar boven willen gaan toen ze reeds om negen uur had zitten geeuwen. Ze had gewacht tot John en Maryse eveneens naar bed gingen.

Kualla zou het er niet bij laten, wist ze. Hij was te zwaar beledigd en te diep in zijn eer aangetast om naar Yabori terug te keren zonder wraak te nemen. Neen, Kualla zou nog van zich laten horen.

Langzaam vielen toch haar ogen dicht. Het hoofd met de zwarte lokken gleed opzij en haar ademhaling ging regelmatigiger dan voorheen. Odette sliep...

Ongeveer een half uur later schrikte ze wild overeind. Ze zat rechtop in haar bed en keek angstig de kamer rond. Had ze gedroomd. Ze betastte met haar hand haar voorhoofd en constateerde, dat het nat was van het transpireren. Haar zijden nachthemdje zat aan haar lichaam geplakt. Ja, ze had gedroomd, dat Kualla langzaam op haar toekwam en geprobeerd had met zijn zwarte handen haar keel dicht te knijpen. Ze wilde gillen, doch kon geen lucht meer krijgen. Toen was ze wakker geworden en overeind gesprongen. Het was gelukkig maar een bange droom geweest. Ze wipte uit haar bed, schoot haar pantoffels aan en liep naar de wastafel om haar gezicht af te wassen en haar polsen nat te maken. Daarna dronk ze een glas ijskoud water en keerde weer naar bed terug. Juist wilde ze de dekens over zich heen trekken toen ze het hoofd omdraaide en aandachtig luisterde met ingehouden adem. Hoorde ze daar iets? Ach, neen, natuurlijk niet. Het waren de zenuwen, die haar de baas werden. Ze wilde zich weer omdraaien toen ze weer iets meende te horen. Het scheen van de gang te komen. Net alsof er een deur werd geopend en weer gesloten.

Ja, nu had ze het toch goed gehoord. Het kwam van uit de kamer naast de hare. Die kamer stond leeg en wie zou er dus midden in de nacht naar toe kunnen gaan? Zouden Maryse en John soms ruzie gehad hebben en had John dientengevolge de voorkeur gegeven

aan een eigen bed? Maar, ach neen, John en Maryse konden elkander uitstekend verdragen en hadden nooit ruzie. Waarom zouden ze dus juist deze nacht gekibbeld hebben?

Odette vertrouwde het niet langer. Ze wipte geruisloos uit haar bed, schoot opnieuw met haar voeten in de pantoffels, die op het kleedje er voor stonden en sloop op haar tenen naar de deur waar ze roerloos bleef staan luisteren naar verdachte geluiden, die vanaf de gang haar kamer zouden kunnen binnendringen.

Geruime tijd hoorde ze niets, doch toen schrok ze geweldig. Duidelijk hoorde ze vlak voor haar deur schuifelende voetstappen. Precies alsof er iemand op blote voeten voorbijliep. Ze stond op het punt de kruk te grijpen en de deur te openen toen de voetstappen ophielden. Haar slanke lichaam trilde onder het dunne nachthemdje toen ze ingespannen bleef staan luisteren. Ze keek angstig naar de nikkelen kruk van de deur, die langzaam omlaag gedrukt werd.... Toen begon de deur langzaam te wijken.... Steeds verder ging ze open en eindelijk verscheen er een donkere gestalte in de opening. Odette trok zich zo ver mogelijk terug in de hoek van de kamer zonder enig geluid te maken. Droomde ze nu of was dit werkelijkheid. Ze kneep zich stevig in de arm en had het bijna uitgeschreeuwd van de pijn toen ze zag, dat de donkere gedaante langzaam in de richting van het bed schuifelde. Ze had er geen flauw idee van wie het was en kon ook niemand herkennen. Daarvoor was het te donker in de kamer. Doch een instinct zei haar, dat het niet iemand was, die in het huis woonde. Maar wie zou het dan kunnen zijn? Niemand anders dan....

Odette sloeg de hand voor haar mond om een gil te onderdrukken. De man was nu vlak voor het bed gekomen en stond in het zwakke licht, dat door de ramen naar binnen viel. Het was een kleurling, doch groter dan Kualla, die ze onmiddellijk aan zijn gestalte herkend zou hebben. De man hield een blinkend mes in de rechter hand, die nu langzaam omhoog ging....

Odette wachtte en vroeg zich af of de man niet zag, dat het bed leeg was. Dadelijk zou het mes in de matras dringen....

De hand met het mes ging omlaag en kwam met een slag op het bed neer. Toen vloekte de man in een vreemde taal en tegelijkertijd slaakte Odette een doordringende gil en rende de geopende deur uit de gang op in de richting van de kamer van John en Maryse.

Nog geen halve minuut later stond John in

pyama op de gang en keek Maryse angstig om de deur heen. De avonturier had alle lichten ontstoken en nam even de bibberende Odette in zijn armen om haar te kalmeren van de angst.

— Wat is er, Odette? vroeg hij haar.

— Er is een man in mijn kamer, antwoordde ze fluisterend. Hij probeerde me met een mes te doden.

Dit alles had zich in nog geen halve minuut afgespeeld. Toen Templar de reden van Odette's geschreeuw vernomen had, nam hij een sprong en rende de gang door naar Odette's kamer. Bij de deur botste hij pardoos tegen een kleurling op. Hij herkende in hem Tuma, de opperbevelhebber van de Yaborische strijdkrachten. De man had het glinsterende mes nog in de hand en wilde het juist opheffen om er de avonturier een stoot mee toe te dienen. Doch Templar liet het begrijpelijkerwijs niet zo ver komen. Zij gezicht vertrok tot een marmeren masker, waarop een harde uitdrukking kwam te staan en juist toen het vlijmscherpe mes omlaag kwam dook Templar onder de arm van Tuma door en trok zijn been weg. Tuma vloog als een omgevallen boom tegen de deurpost en dan tegen de grond. Templar draaide zich vliegensvlug om en wilde z'n rivaal bespringen, doch deze was al weer op de been en kwam met uitgestoken armen op hem toe. Boksen scheen de kleurling niet te kennen, doch in het worstelen was hij een kraan. Maar vanzelfsprekend had hij nog nooit gehoord van jiu-jitsu, de Japanse verdedigingsmethode, welke Templar bij uitnemendheid beheerste.

De avonturier greep dan ook de beide uitgestrekte armen van de man beet, draaide zich een halve slag om en bukte zich waarna hij het zware lichaam van Tuma over zijn hoofd trok en als een tennisbal door de gang slingerde. De man kwam op een afstand van circa vijf meter van Templar op de grond terecht.

James, die waarschijnlijk door het lawaai gewekt was, verscheen toen plotseling onder aan de trap, die naar de tweede verdieping voerde. Aan zijn voeten lag de gedaante van Tuma, die even verdoofd was, doch onmiddellijk weer overeind stond en terug wilde rennen naar zijn vijand.

Hij kon er niets aan doen, doch James schoot plotseling in de lach. En tegelijkertijd stak hij zijn lange been uit en plantte zijn voet vlak voor die van Tuma. De opperbevelhebber tui- melde voorover tegen de gangvloer en binnen een seconde zat de reus boven op zijn rug en

bewerkte het zwarte hoofd met zijn enorme vuisten, die veel weg hadden van bloemkolen.

Dit was voor Tuma te veel. Hij rochelde nog enkele malen, liet aan zijn neus een straal bloed ontsnappen en bleef dan roerloos liggen.

— Sta maar op, James, zei de avonturier, die inmiddels dichterbij was gekomen. Daar heeft hij vast niet tegen gekund.

De reus gehoorzaamde en stapte naast het lichaam van de kleurling. Schoorvoetend kwamen Maryse en Odette naderbij en angstig keken zij naar de bewegingloze gestalte, die een lengte had van omstreeks één meter tachtig.

— En wat nu? vroeg Maryse.

— Wat nu? herhaalde Templar. Dat is Tuma, de opperbevelhebber van het Yaborische leger. Prins Kualla heeft waarschijnlijk ingezien, dat hij in ons een paar zware tegenstanders heeft ontmoet en dat wij slechts door sluipmoord uit de weg geruimd kunnen worden. Vandaar dan kameraad Tuma opdracht kreeg om in gezelschap van een vlijmscherp mes hierheen te gaan om ons er aan te rijgen.

Odette zuchtte en dreigde flauw te vallen. Doch Templar sprong nog net bijtijds op haar toe en greep haar onder de oksels. Hij nam haar in zijn armen en droeg haar de kamer binnen, waar hij haar op het bed neerlegde.

— Geef eens een natte doek, Maryse, zei hij.

Maryse kwam met het gevraagde aan en Templar bette er haar slapen mee. Onmiddellijk opende zij haar ogen en keek onzeker om zich heen.

— Hallo, Odette, ben je er weer? vroeg Templar vrolijk. Kom, kindje, drink eens wat water.

Hij hield een glas, dat Maryse meegenomen had, tegen haar lippen en goot er voorzichtig wat water tussen.

— Gaat het nu weer?

— Ja, antwoordde ze zich oprichtend. Waar is... Tuma?

— Buiten westen in de gang. Maak je geen zorgen om hem, kindlief. Hij zal je geen kwaad meer kunnen doen, hoor. James heeft hem toch behoorlijk behandeld? Vertel me liever eens wat er precies gebeurd is.

Odette greep het glas water uit zijn hand en dronk het achter elkaar leeg.

— Als je me eerst een sigaret geeft, zei ze.

— Haal jij even m'n sigaretten uit de slaapkamer, Maryse, zei hij tegen zijn vriendin.

Even later zaten Templar en Maryse op de rand van het bed, waarop Odette gelegen was en gedrieëlijk rookten zij een sigaret.

— Ik kon maar niet in slaap komen, begon Odette. Ik lag maar te woelen en te draaien en toen ik eindelijk in een lichte sluimer viel begon ik te dromen. Het was een verschrikkelijke droom, die meer op een nachtmerrie leek. Ik zag Kualla met een angstaanjagend gezicht op mij afkomen. Hij had zijn zwarte handen uitgestoken en probeerde mij te wurgen. Ik wilde gillen, doch het leek wel of mijn keel dichtgeschroefd was. Toen werd ik plotseling wakker. Ik dreef van het zweet en ging mijn bed uit om mijn gezicht af te wassen en mijn polsen nat te maken. Toen ik weer in bed lag meende ik een geluid te horen op de gang. Eerst schreef ik het toe aan mijn zenuwen, doch toen ik het weer een keer hoorde ging ik er uit.

— Wat voor een geluid was dat? vroeg Templar.

— Alsof er een deur open en weer dicht ging. In de kamer hiernaast. Ik wist echter, dat die kamer leeg was en dus ging ik mijn bed uit. Bij de deur hoorde ik duidelijk schuifelende voetstappen over de gang langs mijn deur gaan. Plotseling hielden ze op, de kruk werd omlaagedrukt, de deur ging langzaam open en een donkere gedaante kwam mijn kamer binnen. Ik stond achter de deur verscholen en hij kon me dus niet zien. Ik bleef hem gadeslaan toen hij naar mijn bed liep. Bij de ramen kwam hij in het binnen vallende licht en zag ik een groot mes in zijn hand, dat hij kort daarop in de matras stiet. Toen gilde ik en rende de gang op....

Het bleef even stil in de kamer en toen sprak Templar rustig:

— Je bent werkelijk door het oog van een naald gekropen, Odette en je mag achteraf blij zijn, dat je die droom gehad hebt. Anders had je nu misschien hier in bed gelegen maar hadden we niet meer met je kunnen praten.

Odette rilde en sloot even de ogen. Toen zei ze:

— Maar wat willen jullie met Tuma beginnen? Aan de politie uitleveren?

— Volgens de wetten van ons land zou dat mijn plicht zijn. Maar ik zie niet in wat ik er mee op zou schieten. Tuma in de gevangenis zou Kualla niet van zijn voornemen om ons te doden en jullie te ontvoeren doen afzien. Neen, we moeten zien uit te vinden waar Kualla zich momenteel schuilt houdt en dat kunnen we te weten komen door middel van vriend Tuma, die ons eventueel de weg zou kunnen wijzen.

— Denk niet, dat Tuma dat ooit zal doen, Sir Neville, zei Odette. Ik ken de moraal van die kerels te goed om te weten, dat ze liever zullen sterven dan hun keizer of prins te verraden. Verraad in het algemeen is iets waar een Yabori afkeer van heeft. Dat is misschien hun enige deugd, welke ik in al die jaren heb leren kennen.

— Dus je geeft me niet veel kans wanneer ik Tuma wil dwingen ons de plaats te zeggen waar Kualla en de andere twee zich schuilt houden?

— Niet de minste. Bij Tuma helemaal niet tenminste. Als je een van die anderen te pakken had gekregen zou je misschien meer kans gehad hebben, maar Tuma is één met het keizerlijk huis. Ik zei je toch al dat hij liever zou sterven dan Keizer Ndrumala of Kualla te verraden.

Templar stond van het bed op en liep naar de gang, waar James tegen de muur hing en een wakend oog hield op de bewusteloze gestalte van Tuma.

— Wat bent u van plan met hem te doen, sir? vroeg de reus.

— Ik had hem willen gebruiken om ons de weg te wijzen naar de nieuwe schuilplaats van Kualla. Maar miss Faroux zegt me, dat hij liever zou sterven dan zoiets te doen. We kunnen hem dus net zo goed in de vuilnisbak werpen.

— Ik ben er nog niet zo zeker van, sir, dat we hem niet aan het praten kunnen krijgen, zei James. Ik heb wel eens meer getoond, dat ik iemand aan het spreken krijg. Ik zou in staat zijn een stomme te laten spreken, sir, als het moest.

— Hoe wil je dat doen? Folteren?

— Hoe heeft die Kualla miss Faroux niet behandeld of liever mishandeld? Laat me een half uurtje met hem alleen in de kelder, sir, en hij spreekt als een dominee.

— In de eerste plaats spreekt hij geen woord Engels en jij geen woord Yaborisch. Hoe wil je dan met hem praten?

— Miss Faroux spreekt zijn taal, sir, zij kan als tolk fungeren.

Templar liep weer naar de slaapkamer van Odette terug en dacht geruime tijd na over dit voorstel. Hij kon niet goed tot een besluit komen. Hij vond het weezinwekkend om een medemens te folteren. Zelfs als was het zijn ergste vijand. James daarentegen was heel anders. Die zou in koele bloede een man de strot kunnen dichtknijpen, indien hij iets tegen hem had.

— Odette, zei hij na een ogenblik. Denk je dat we Tuma aan het spreken krijgen door hem bij voorbeeld te folteren?

Het meisje in het bed schudde resoluut het hoofd.

— Neen, geen sprake van. Ik ben er haast van overtuigd, dat hij dan geen kink zal geven, zelfs niet wanneer hij de ergste pijnen zal moeten verduren.

Dan heb ik een ander idee, zei hij. We laten hem bijkomen en geven hem de kans tot ontvluchten. James en ik zorgen er voor, dat we bij de hand zijn als hij het huis verlaat en wij volgen hem....

Hij hield op met spreken en dacht even diep na.

— Hé, dat ik daar niet eerder aan gedacht heb, zei hij peinzend.

— Wat bedoel je, John? vroeg Maryse.

— Wel, hoe dacht je dat Tuma eigenlijk hierheen was gekomen?

— Met de ondergrondse, of een bus, of desnoods met een taxi. Van mijn part heeft hij er een fiets voor gestolen. Wat geeft dat nu eigenlijk?

— Het geeft zoveel, dat het mogelijk is, dat Kualla hem hierheen gebracht heeft met een wagen, die hijzelf bestuurde. Alleen Kualla kan rijden. In dat geval zou Kualla dus ergens op Tuma moeten staan wachten.

Hij liep naar de deur en draaide het licht uit. Toen ging hij naar het venster, schoof de gordijnen weg en keek naar buiten. Voor hem, ongeveer vijf meter beneden hem, lag het verlaten St. James Square, een van de rustigste pleinen van de Britse hoofdstad. Zijn blikken gleden langzaam in het rond en bleven rusten op een auto, die aan de overkant van het plein geparkeerd stond.

— Daar staat inderdaad een wagen, mompelde Templar. Maar dat zegt natuurlijk nog niets. En toch zou ik mezelf graag willen overtuigen of Kualla soms toch achter het stuur zit te wachten.

Hij liep naar de gang en wenkte James.

— Aan de overkant van het plein staat een wagen geparkeerd, James. Ik heb zo'n vaag vermoeden dat kameraad Kualla achter het stuur zit te wachten op de terugkeer van Tuma. Kleed je snel even aan, verlaat het huis aan de achterkant en nader die auto van achteren. Probeer voorzichtig vast te stellen of mijn vermoeden inderdaad juist is.

De reus verdween en daalde vijf minuten later de trappen af naar beneden. Vanuit het

venster sloeg Templar de bewegingen van zijn trouwe bediende aandachtig gade. De reus sloop in elkaar gedoken en in de schaduw der huizen het plein rond. Het was nog steeds nevelig en de hemel was zwaar bewolkt, zodat er geen maanlicht tot de aarde door kon dringen, hetgeen de onderneming van James ten goede kwam.

Na ongeveer vier minuten was James de wagen tot op enkele meters genaderd. Templar zag, hoe hij zich bukte en op handen en voeten de auto van achteren naderde. Toen richtte hij zich langzaam op en keek door de achterruit naar binnen. Gedurende een halve minuut op zijn minst bleef de reus in deze houding staan, toen liet hij zich weer zakken en keerde langzaam op zijn schreden terug.

Precies twaalf minuten nadat hij de woning had verlaten, verscheen James weer in de slaapkamer van Odette.

Drie mensen zaten in spanning op zijn terugkeer te wachten. James glimlachte toen hij binnenkwam en zijn jas uittrok.

— En? vroeg Templar nieuwsgierig. Zit Kualla in de wagen?

— Ja, sir, hij zit er in.

Templar knipte met de vingers en stak een sigaret op. Hij liep enkele malen het vertrek rond en bleef dan voor zijn vrienden staan.

— Er is maar één ding dat wij kunnen doen, luidjes, zei hij. We moeten Tuma laten ontsnappen. Hij zal dan vliegensvlug naar de wagen terugkeren en met Kualla er vandoor gaan. Inmiddels zorgt James er voor, dat de kleine sportwagen gereed staat en wij volgen hen. Wat denken jullie van dat idee?

— Maar waarom in vredesnaam? vroeg Maryse. Je wilt hen niet uitleveren aan de politie. Goed, dat kan ik me voorstellen, maar wat wil je dan met hen doen?

— Wat jij zegt is verre van juist, kindjelief. Ik heb helemaal niet beweerd dat ik ze niet zou willen uitleveren aan de politie. Maar als ik dat doe, moeten ze alle vier uitgeleverd worden en niet een voor een. Ik zou natuurlijk het liefst zien, dat zij ridderlijk zouden bekennen, dat al hun pogingen in het water zijn gevallen en dat zij zo verstandig zouden zijn de boot te nemen en terug te keren naar Yabori. Maar daartoe zullen ze wel niet over te halen zijn. Kom, ik zal zien of ik die zwarte broeder weer tot het leven kan terugroepen.

Hij liep de gang in en rolde het lichaam van Tuma op de rug, zodat het gezicht naar boven kwam. Hij voelde de polsslag en sloeg de adem-

haling gade. Beide waren normaal en het was dus nu zaak de man uit zijn verdoving op te wekken. Hij verdween in zijn eigen slaapkamer en kwam even later terug met een klein flesje, dat hij ontkurkte en onder de neus van de inboorling hield. Nadat de man de scherpe geur een paar maal had opgesnoven, begon hij het hoofd te bewegen. Het rolde van links naar rechts en de lippen begonnen te bewegen.

— Kom, zwarte broeder, riep Templar, terwijl hij de man een beetje ruw door elkaar schudde, word eens wakker. Je kunt hier niet de hele nacht blijven liggen. Wij willen nog slapen ook.

Tuma kwam langzaam bij kennis en staarde met wazige ogen om zich heen.

— Ku kolla ti uella? zei hij.

Templar keek naar Odette en vroeg:

— Versta jij wat hij zegt?

— Hij vraagt waar hij is, antwoordde de vrouw.

— Vertel jij het hem maar, nodigde Templar uit.

Odette liep op hem toe en ging op haar hurken naast hem zitten. In rap Yaborisch begon ze hem het een en ander op de mouw te spelen. Tuma luisterde aandachtig en zijn gezicht klaarde op. Hij begon zelfs te glimlachen en plotseling greep hij Odette's hand, terwijl dikke tranen over zijn zwarte wangen rolden. Maryse en John zaten met verbazing naar dit ontroerende toneeltje te kijken en begrepen er geen woord van. Toen begon Tuma te spreken, snel en klankvol. Er lag iets warmes in zijn stem en stevig hield hij Odette's hand vast.

Toen Tuma eindelijk ophield met spreken, stak Templar de hand op en wendde zich tot Odette.

— Zou je me niet eens willen vertellen wat hij je allemaal heeft zitten wijs maken?

— Dat zal ik zeker, antwoordde ze. Ik vertelde Tuma waar hij zich bevond en wat hij van plan geweest was. Hij herinnerde het zich en toen hij zag, dat ik levend voor hem zat begon hij te huilen als een kind. Hij bezwoer me bij zijn moeder, dat hij er ontzettende spijt van had en dat hij mij altijd heel erg graag gemogen had. Ik vroeg hem dan waarom hij dan getracht had mij te vermoorden. Omdat Kualla dit van hem verlangd had en hij niet ongehoorzaam mocht wezen tegen zijn meester. Nogmaals bezwoer hij mij echter, dat hij er ontzettende spijt van had en dat hij dit wilde tonen door aan onze kant te komen staan. Hij vertelde me, dat Kualla aan de overkant van

het plein op hem zat te wachten en dat wij die, wat hem betrof konden gevangen nemen. Hij wilde nog meer vertellen; waar hun nieuwe schuilplaats was, alleen wist hij de naam niet van de stad. Tevens zei hij, dat hij Engeland nooit meer wilde verlaten. Hij vindt het een schitterend land en Londen vind hij geweldig. Hij zei me liever eenvoudig soldaat te zijn in het Engelse leger, dan opperbevelhebber in Yabori.

— Vreemd, antwoordde Templar. Wat kan een mens toch plotseling veranderen, wanneer men zich er rekenschap van geeft, dat men op het punt gestaan heeft om iets verschrikkelijks te doen. Ik had dit eigenlijk nooit achter Tuma gezocht. Jij wel, Odette?

— Och, ook Tuma is een mens met een hart en een ziel. Waarom zou een zwarte niet tot inkeer kunnen komen. Hij sprak met zoveel overtuiging en gevoel in zijn stem, dat ik hem wel moet geloven. Bovendien verried hij toch Kualla, hetgeen ik nooit van hem verwacht had.

— Dus we kunnen hem vertrouwen, Odette? vroeg Templar.

— Ja, volgens mij volkomen.

— Goed, dan zullen we onmiddellijk gebruik maken van zijn hulp.

- o -

HOOFDSTUK V.

Waarin Zijne Keizerlijke Hoogheid Prins Kualla blijk geeft van ongeduld en Templar een gebroken ruit gaat inspecteren.

Prins Kualla had bijna vijf kwartier in zijn tweedehands wagen zitten wachten en hij begon zich langzamerhand aardig ongerust te maken over het lot van zijn opperbevelhebber, die volgens zijn berekening reeds lang terug had kunnen zijn van zijn bijzondere missie.

Vier mensen vermoorden nam hoogstens vier maal vijf, is twintig minuten in beslag. Tien minuten om het huis binnen te komen en vijf om er weer uit te geraken maakte bij elkaar vijf en dertig minuten. En Tuma was reeds meer dan vijf kwartier onderweg. Bovendien had Kualla in een der kamers op de eerste verdieping een tijd lang licht zien branden. Later was het uitgegaan en uitgebleven. Doch al deze dingen tezamen verontrustten hem danig.

Hij besloot nog vijf minuten te wachten en dan zelf naar het huis toe te gaan. In zijn zak

zat een zware dienstrevolver, welke hij vlak na zijn aankomst in Engeland gekocht had, en achter dit wapen voelde hij zich veilig genoeg om desnoods in eigen persoon het huis van Sir Neville binnen te dringen.

De vijf minuten verstreken langzaam en toen er eindelijk tien om waren, opende Kualla het portier en stapte hij uit. Langzaam liep hij het plein rond en verscheen enkele minuten later voor de deur van Templar's woning. Hier wachtte hij nog een volle minuut. Hij zag de gebroken ruit op de benedenverdieping en liep de voortuin door. Een minuut later stond hij in de salon van het statige herenhuis.

Het kostte hem maar weinig moeite om de kamerdeur te vinden en voorzichtig loerde hij om de hoek de hall in. Er brandde een klein, blauw lampje dat een spookachtig schijnsel tegen de marmeren wanden wierp. Op zijn tenen stapte hij de hall in en trok de deur zachtjes achter zich dicht. Gedurende enkele ogenblikken bleef hij aandachtig staan luisteren. Van de eerste etage drong het zwakke geluid van stemmen tot hem door. Hij meende zelfs de stem van Tuma te horen, doch was hier niet zeker van.

Vorzichtig sloop hij nader en begon de trap op te lopen. Onderwijl trok hij de revolver uit zijn jaszak en spande zijn vinger om de trekker van het wapen. Zijn oren waren tot het uiterste gespannen, hetgeen heel wat wil zeggen bij een oerwoud-bewoner. Nu hoorde hij duidelijk de stem van Odette en dan weer die van Templar, hoewel het hem nog niet mogelijk was de woorden te verstaan.

Betekende dit, dat Tuma gefaald had in zijn opdracht? Zou hij er niet in geslaagd zijn hun vijanden te vermoorden, zoals hen toekwam? Dan zou hij — Kualla — het zelf doen. Hij voelde hoe zijn vinger strakker om de trekker ging liggen. Hij had nu de bovenste trede van de trap bereikt. Links en rechts van hem liep de gang. Schoorvoetend sloop hij naderbij en gluurde voorzichtig om de hoek. Wat hij toen zag deed hem verbleken, voor zover dit voor een zwarte mogelijk was. Hij voelde plotseling het bloed naar zijn aderen stromen, de haartjes in zijn nek gingen rechtop staan en het liefst had hij het hele toneeltje uit elkaar geschoten. Doch hij moest voorzichtig te werk gaan....

Op de grond lag Tuma en naast hem zaten Sir Neville Carlisle en Odette, terwijl James en Maryse achter hen stonden.

Toen kon Kualla zich niet langer bedwin-

gen. Hoewel uiterlijk volkomen kalm, kookte hij inwendig. Hij sloeg de hoek om en stapte de gang in, de revolver ver voor zich uit.

James kreeg hem het eerst in het oog en toonde dit door zoiets te roepen als „oei”.

Templar volgde de blikken van de reus en rees langzaam uit zijn gehurkte houding over-eind. Odette volgde zijn voorbeeld en Tuma draaide zich langzaam om, om te zien wat er gaande was. Toen kroop ook hij overeind.

— Het doet mij leed wederrechtelijk uw woning te zijn binnengedrongen, Sir Neville, sprak Kualla, die nu vlak voor hem stond. Maar ik maakte mij nog al bezorgd over het lot van mijn opperbevelhebber Tuma. Het schijnt, dat hij een zeer slecht opperbevelhebber is naar ik zie. Zijn gezicht zit met bloed en hij ziet er zwakjes uit. In deze revolver zitten zes kogels, Sir Neville, één voor u, één voor James, één voor Maryse en één voor Odette....

James was voetje voor voetje naar rechts geschuifeld en stond nu bijna vlak achter Tuma, die probeerde iets van de vreemde taal, die zijn meester sprak op te vangen. Kualla keek de vijf mensen voor hem een voor een aan en vervolgde dan:

— U hebt inderdaad enkele malen kunnen zegevieren, maar ditmaal laat ik u niet ont-snappen. Ik zie er van af Odette en Maryse mee terug te nemen naar Yabori, ik heb geen behoefte meer aan het goud en de juwelen, die gij van mij gestolen hebt, terug te krijgen, maar sterven zult u... sterven als schurftige honden.... alle vier....

Op dat moment stond James vlak achter Tuma, zijn grote op tafelbladen lijkende handen gingen langzaam omhoog, grepen plotseling Tuma bij de armen en duwden hem met alle kracht vooruit, zodat de man met grote vaart tegen de prins opstiet. Er klonk een schot en nog één.... toen trof James' vuist de prins tegen de slaap, zodat deze achterover tuimelde en het wapen liet vallen.

Tuma was in de arm gewond geraakt, doch de opperbevelhebber draaide zich snel om en gaf de reus twee slagen in het gezicht. Dit was ruimschoots voldoende om James op het kookpunt te doen geraken. Hij nam de kleurling met zijn beide handen vast, tilde hem als een veertje van de grond en slingerde hem met alle kracht, die hij in zijn enorme lichaam had kunnen vergaren van zich af in de richting waar Kualla slap tegen de muur hing. De beide in-boorlingen tuimelden achterover tegen de grond en bleven een kort ogenblik roerloos liggen.

Toen kroop Kualla overeind, gaf Tuma een por in de ribben en ging staan.

Templar had inmiddels Kualla's revolver van de grond opgeraapt en richtte deze op de prins.

— Tuma, kom hier staan en laat je verbinden, zei hij.

Odette vertaalde deze woorden voor hem.

De man, die in de rechterarm getroffen was door een kogel uit Kualla's revolver, gehoorzaamde en Maryse had inmiddels verband gehaald en nam hem daarop mee naar de slaapkamer van Odette waar zij de arm verbond.

— James, sprak Templar, ik kan die handeling niet goedkeuren van je. Je hebt ons weliswaar uit een hachelijke positie gered, doch je wist, dat Tuma overgelopen was en onze kant had gekozen. Door jouw actie had Tuma evengoed de dood kunnen vinden.

De reus gaf geen antwoord. Hij sloeg de ogen neer en stond daar als een bestrafte schooljongen, die in de hoek gestuurd wordt.

Even later verschenen Maryse en Tuma weer in de gang. De opperbevelhebber van het Yaborisch leger wierp de reus een dreigende blik toe. Doch James kwam op hem toe en reikte hem de hand ten teken, dat hij zich wenste te verontschuldigen.

Tuma greep de hand van de bediende, draaide deze snel om en slingerde de reus tegen de grond. Op hetzelfde ogenblik was Kualla op Templar afgesprongen en sloeg hem de revolver uit de hand. Templar zag de rollen plotseling omgekeerd en begreep, dat Tuma uiteindelijk een verradersrol had gespeeld en dat de man geenszins van plan was geweest hun kant te kiezen.

Hij sprong daarom op Kualla toe, greep hem bij de keel en tilde hem van de grond. Doch Kualla's knie trof de avonturier in de maagstreek, zodat deze ineem kromp van de pijn en Kualla losliet. Toen zag Kualla zijn kans schoon. Hij sprong bovenop de avonturier, slingerde hem tegen de grond en wilde op hem springen toen Tuma, die juist van James een goed geplaatste upper-cut had moeten incasseren tegen hem aanbotste. De beide mannen rolden achterover en zowel Templar als James sprongen vooruit.

Odette had inmiddels de revolver van de vloer opgeraapt en kwam met het wapen in de hand op de vechtende mannen toe.

— Houd je er buiten, Odette, waarschuwde Maryse, want voor je het weet, heb je een opstopper te pakken.

Doch Odette scheen niet te luisteren. Ze sloop in de aangeduide richting, hief de revolver op en liet de kolf van het vuurwapen met kracht op Kualla's hoofd neerkomen. Haar wetzige echtgenoot sloeg als een geveld boom tegen de grond en bleef roerloos liggen. Toen richtte ze haar wapen op Tuma, die vreesachtig achteruit deinsde en zijn lichaam tegen de muur drukte.

Templar, die nog steeds in pyama was, streek met de hand door zijn verwarde haren en haalde eens diep adem.

— Pfff, zuchtte hij, was dat even een robbertje. Ik dacht zo waar, dat die Kualla me zou vloeren. Die mep van jou kwam op het goede moment, Odette.

— Dank je, zei ze, ik zag wel, dat je hulp nodig had. Daarom trok ik me niets aan van Maryse's waarschuwing en sloeg Kualla op het achterhoofd.

Templar liep weg om met een brandende sigaret in zijn mond terug te komen.

— Bah, wat had die Tuma ons lelijk te pakken, zei hij minachtend. Ik zal me nooit vergeven, dat ik nog geloofde, dat hij werkelijk bekeerd was. Maar van jou begrijp ik het helemaal niet, Odette.

— Wat kan ik er aan doen? Tuma blijkt een schitterend toneelspeler te zijn. Hij heeft ons aardig beetgenomen. Maar, enfin, nu moeten jullie maar zeggen wat er verder gebeuren moet. Het liefst zou ik naar bed gaan indien jullie het mij eerlijk vroegen.

— Jij en Maryse kunnen dat ook, antwoordde Templar. Ik ga me snel kleden terwijl James onze beide vrienden in bedwang houdt en dan zullen we zien, de rest van deze zwarte ben-de te grijpen.

Templar verwijderde zich en begaf zich naar zijn slaapkamer waar hij snel zijn kleren aantrok om vijf minuten later geheel gekleed weer op het toneel van de strijd te verschijnen. Kualla was inmiddels bijgekomen en keek de avonturier wraakzuchtig aan.

— Zou onze vriend Kualla ons willen vertellen, waar de andere twee zwarte broeders zich momenteel bevinden?

— Waarom? vroeg Kualla.

— Omdat het mijn plan is jullie het land uit te zetten. Ik wil weten waar ze zijn, opdat ik mij er van zal kunnen overtuigen, dat jullie werkelijk het land zult verlaten. Doe je het niet, dan bel ik heel eenvoudig de politie op en laat ik jullie arresteren wegens poging tot

moord. Ik zal heus wel in staat zijn dit te bewijzen. James vertelde me, dat de ruit van de salon finaal ingedrukt is. Dat alleen al is reeds een overtuigend bewijs, dat jullie met kwade bedoelingen ons huis zijn binnengedrongen.

Het bleef geruime tijd stil in de hall. Kualla wierp een blik op Tuma en toen antwoordde hij:

— Goed, ik zal het u vertellen. Maar u belooft mij, dat wij met ons vieren het land zullen kunnen verlaten?

— Ja, hebt u dat jacht nog?

— Zeker.

— Goed, waar bevinden die twee andere jongens zich.

— Ik heb zojuist een villa gehuurd even buiten Chelmsford.

— Hoe kwam je aan die villa?

— Door middel van een makelaar in Chelmsford. Ons jacht „The Black Angel” ligt aan de kust even buiten Clacton. Wij zullen met het jacht naar ons land kunnen terugkeren.

— Jullie hebt dus niet het plan in Engeland te blijven rondhangen om ons langer het leven zuur te maken? vroeg Templar streng.

— Neen, ik ben bereid naar Yabori terug te keren.

— All right, dan zullen James en ik met jullie meerijden naar Chelmsford en ons er van overtuigen, dat jullie daadwerkelijk het land verlaten. Ik ga even naar beneden om het raam dicht te maken en kom jullie dan halen.

Templar liep de gang uit, daalde de trap af en ging de salon binnen. Hier nam hij het gebroken raam in ogenschouw, liet dit voor wat het was, en ging dan naar de telefoon en draaide een nummer. Hij moest geruime tijd wachten voor hij antwoord kreeg, doch eindelijk zei een slaperige vrouwenstem:

— Ja, hallo? Wie is daar?

— Is inspecteur Marlowe thuis, mevrouw? U spreekt met Sir Neville Carlisle.

— Oh... neen, Sir Neville, mijn man is op Scotland Yard. Had u hem nodig?

— Och, neen, dat nu bepaald niet. Ik wilde graag weten hoe het met hem ging. Enfin, in ieder geval wordt u vriendelijk bedankt, mevrouw Marlowe. Tot ziens... en wel te rusten verder.

Hij hing op en belde Scotland Yard op. Door de telefonist liet hij zich met de werkkamer van Marlowe verbinden en even later klonk de rauwe stem van de kloeke politiemans door de hoorn:

— Inspecteur Marlowe hier, hallo?

— Aha, mijn beste inspecteur, hoe maakt u het? Je spreekt met Sir Neville.

— Oh, goedenavond... goeden morgen, Sir Neville, hoe maakt u het zelf... dank u... dank u. Is er iets bijzonders van uw dienst?

— Ja, hebben jullie nog cellen vrij op de Yard?

— Cellen, sir? Cellen, zegt u?

— Ja, cellen, je weet wel van die kleine vierkante logeerkamertjes.

— Ja zeker, Sir Neville, maar...

— O, prachtig, ik heb namelijk vier logé's voor je.

— Arrestanten, sir?

— Zo ongeveer, ja. Twee moordenaars en twee bedienden van moordenaars. Kom je even overwippen?

— Maar natuurlijk, Sir Neville, zal ik een paar mannetjes meenemen?

— Het lijkt me inderdaad verstandig om een man of vier mee te nemen. Komt u dadelijk?

— Ik ben binnen een kwartier bij u, Sir Neville.

Templar hing op en stak een sigaret op. Hij glimlachte en trok een tevreden gezicht. Had hij niet het recht bedriegers te bedriegen? Hij had geen woord van Kualla's beweringen geloofd. Geen moment had hij geloofd, dat Kualla werkelijk van plan was Engeland met zijn mannen voor goed vaarwel te zeggen en hem en zijn vrienden met rust te laten. Had ook Tuma niet bewezen een bedrieger te zijn?

Neen, hoewel Templar niet gewend was zijn gegeven woord te breken, voelde hij zich in het onderhavige geval volkomen daartoe gerechtigd. En Marlowe zou hem heus geen ongelijk geven.

Hij wandelde bedaard de trappen op en verzocht James zijn jas weer aan te trekken.

— Breng jij de beide vrienden naar beneden, James, maar houdt ze onder schot want ik vertrouw ze nog niet eens al ik ze zie, laat staan als ze achter mijn rug staan. Ik zal de wagen even uit de garage halen en voorrijden.

Hij daalde weer de trappen af en opende de voordeur, die hij op een kier liet staan. James daalde inmiddels achter de beide inboorlingen de trap af en bleef in de hall op zijn meester wachten.

Het duurde geruime tijd voordat deze terugkeerde doch eindelijk hoorde James een wagen voor de deur stoppen. Hij hoorde voetstappen, de stem van de grote avonturier... maar ook de stem van...

De voordeur ging open en inspecteur Marlowe betrad de hall, gevolgd door Templar en vier mannen in burger.

— Zijn dit de arrestanten, Sir Neville? vroeg de politiemann autoritair. Zijn het zwartjes? voegde hij er onmiddellijk achter aan.

— Ja, die passen niet goed bij de kleur van de cellen, hè? Neem ze niettemin maar mee, inspecteur. Vanavond hebben zij beiden getracht ons vieren te vermoorden. De echte moordenaar is die grote kerel links, die andere is zijn baas. Bij gelegenheid vertel ik u wel eens het een en ander van deze geschiedenis.

Het gezicht van Kualla was asgrauw geworden, voor zo ver een zwart gezicht asgrauw worden kan natuurlijk. In elk geval was het van kleur verschoten. Het leek iets lichter en de ogen juist iets donkerder. De lippen waren stijf op elkaar geperst en de vuisten gebald. Doch zeggen deed hij geen woord, zelfs niet toen Marlowe hem de handboeien omdeed.

— Dus zoveel is uw belofte waard, Sir Neville, zei hij eindelijk.

— Precies, ik voelde me niet gebonden deze belofte tegenover u te houden, keizerlijke hoogheid.

— Wat? riep Marlowe uit. Kei...kei... keizerlijke Hoog... Hoogheid??? U wilt toch niet zeggen, dat dit een prins... een prins is?

Templar haalde onverschillig de schouders op en zei:

— Wat zal ik je daarop antwoorden, Marlowe? Als ik ergens in de Stille Zuidzee een onbewoond eiland bezet en ik trouw er met een vrouw en als ik dan veel kinderen maak, kan ik mij zonder dat iemand er aanstoot aan neemt keizer van dat eiland noemen en mijn kinderen prins en prinsessen. Ik vermoed, dat Kualla's vader op een dergelijke manier aan de titel van keizer gekomen is. Hij regeert over een volkje van ongeveer twee duizend mensen en in de meeste gevallen noem je zo iemand dan een stamhoofd. Maar Ndrumala noemt zich keizer van Yabori en zijn zoon prins Kualla. Kom, laat ze wegbrengen, inspecteur. Er moeten nog twee zwarte bessen opgehaald worden.

— Waar zijn die dan? vroeg Marlowe.

— Ergens in een villa in de buurt van Chelmsford. Prins Kualla heeft daar een villa gehuurd. Via het makelaarskantoor vinden we de juiste plaats wel.

Marlowe beval zijn mannen de beide arrestanten weg te voeren en op te sluiten, ieder in een aparte cel. Toen kreeg James bevel koffie

te zetten en sandwiches te maken. Aangezien de ruit van de salon gebroken was, leidde Templar de politiemann de eetkamer binnen, waar het evenmin aan gezelligheid ontbrak. Nog geen half uurtje later kwamen ook Maryse en Odette gekleed beneden, terwijl James juist koffie en sandwiches serveerde.

— Mag ik u even voorstellen, inspecteur, dit is Prinses Kualla.

Odette schoot in de lach terwijl ze de politiemann de hand gaf. Marlowe keek haar met grote ogen aan en stotterde:

— Aangenaam... kennis m-m-met u te m-m-m-maken, Hoogheid.

Nu kon Templar zich niet langer meer goed houden. Hij proestte het uit en sloeg de inspecteur joviaal op de schouders.

— Ja, mijn beste Marlowe, deze dame is de wettige echtgenote van de zojuist gearresteerde prins. Maar ze heeft genoeg van hem en dus blijft ze hier en keert ze niet naar haar schoonpapa terug.

Terwijl ieder zijn koffie dronk en zijn sandwiches at vertelde Templar het verhaal, dat aan deze arrestatie voorafging. Hun noodlanding in de binnenlanden van de Belgische Congo, hun kennismaking met het land en volk van Yabori, de vlucht en het plotselinge opduiken van Prins Kualla en zijn gevolg in Engeland. Doch hij was wel zo verstandig met geen woord te reppen over het feit, dat zij bij hun vertrek uit Yabori elf kisten met goud en juwelen hadden meegenomen.

Inspecteur Marlowe had met open mond zitten luisteren (en eten) en toen Templar zijn relaas beëindigd had zei hij:

— Ongelooflijk...

— Tja, dat zal de rechter ook wel zeggen, maar het is toch een feit, mijn waarde inspecteur. Enfin, dit is achter de rug en wat ons nog rest te doen is kinderwerk. Zodra het licht wordt, dus tegen een uur of acht à half negen, begeven we ons met zijn drietjes op weg naar Chelmsford, informeren bij alle makelaarskantoren wie er een villa aan een stelletje zwarten verhuurd heeft en rekenen de twee andere jongens in. Daarna keren we naar Londen terug, stoppen Sida en Komsj in een cel en kruipen in onze bedden om eens goed uit te slapen en te dromen van mooie Yaborische meisjes. Hierbij keek hij veelzeggend naar Odette, die hem onmiddellijk van repliek diende:

— Mooi, zei je toch, hè? Nu, ik ben heus niet jaloers, maar in al die vier jaren dat ik er ge-woond heb, ben ik nog niet één knap meisje

tegen gekomen. Evenmin trouwens een knappe man. Kualla was nog de beste van het hele stelletje.

— Kijk, kijk, zei Templar, je zou waarachtig zeggen, dat het bloed toch stroomt waar het niet gaan kan. Heb je er nu spijt van dat Kualla achter de tralies gaat?

— Ik hoop van ganser harte, dat hij de strop krijgt. En dat meen ik zo waar ik hier zit.

Templar geloofde dat ook wel.

- o -

De volgende morgen om precies elf uur stapten Sida en Komsu hun cel binnen en begon inspecteur Marlowe met het verhoor van Kualla en Tuma, waarbij Odette als tolk aanwezig was. Het werd een lang verhoor, dat tot ver in de middag duurde.

— Die prins beweert, dat u elf kisten met goud en juwelen van hem gestolen hebt, lachte Marlowe, toen hij Templar enkele uren daarna ontmoette.

— Haha, die Kualla, lachte Templar terug. Leuke vent, hè? Elf kisten met goud en juwelen. Haha, ze hadden daar nog niet eens een stoel om op te zitten, laat staan goud en juwelen.

Drie weken later werden de vier inboorlingen voor het Londense gerechtshof veroordeeld. Kualla en Tuma kregen elk vijftien jaar gevangenisstraf. Sida en Tomsu kwamen er zonder straf van af, doch werden het land uitgezet als ongewenste vreemdelingen.

En toen keerde Odette eindelijk naar Parijs terug. De eerste vijftien jaar zou Kualla haar niet meer lastig vallen. En wie dan leefde, wie dan zorgde....

EINDE.

Over 14 dagen verschijnt: no. 47

DE WRAAK VAN Dr. CHENG

Aan onze lezers!

De overweldigende belangstelling voor de kosteloze verloting in nr. 43 en de niet mindere belangstelling voor de gratis proefnummers van onze andere uitgaven

SPIONNAGE

en

Gentlemen

MAGAZINE

bewijzen ons, dat onze uitgaven zeer op prijs gesteld worden. Dit bracht ons tot nieuwe activiteit, waarvan iedereen kan profiteren Hij of zij, die tenminste 4 nieuwe jaar-abonnées aanbrengt op een onzer uitgaven, krijgt hiervoor een

GRATIS JAAR-ABONNEMENT NAAR KEUZE

DE ABONNEMENTSPRIJZEN ZIJN

John Templar (24 nummers)

Spionnage (24 nummers)

Gentlemen Magazine (12 nummers)

Nederland België

f 7.75 fr. 125.-

f 6.50 fr. 105.-

f 5.- fr. 90.-

(bij vooruitbetaling per Giro of postwissel.)

UITGEVERSBEDRIJF

'S-GRAVENHAGE

SPUISTRAAT 9 - Tel. 114096 - Giro 532216

Voor België: DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN
KORTEMARKSTRAAT 18 - Telefoon 95895 - P.C. 403672